104

Akbaba

— Nasıl, sen de İnönü gibi çivileme yapıyor musun?..
— Hayır güzelim, ben tüccar adamım, sadece yüzüyorum!..

ZİRAAT BANKASI

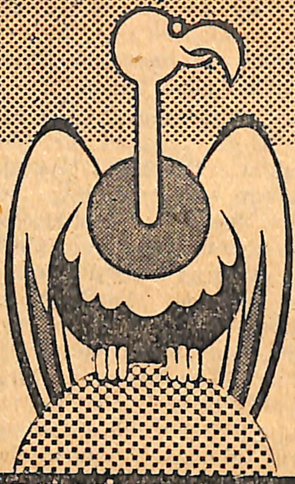
AÇIK ELİ İLE
EN VEFAKÂR
DOSTUNUZDUR.

Tasarruflarınızı
Ziraat Bankasında
toplayınız

Basın - 12440 - A - 8089 - 180

Akbaba

SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 104
25 Temmuz 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Nasıl Eğleniyoruz?

Bazı akşamlar, günün yorgunluğunu Boğazın serin rüzgârı ile yıkayıp atmak için Yeniköye gidiyorum: Eski Sait Halim Paşa yalısına... Burası, Turizm Bankasının işlettiği Boğaziçi gazinosudur şimdi... Öyle ucuza satın almışlar ki bu stil eşya ile müzeleşmiş yalıyı, bu güzel bahçeyi ve arkasındaki büyük koruyu, verilen parayla yalnız rıhtımı yapılmaz...

Bu rıhtımda minderli rahat koltuklar var, şemsiyeli beyaz masalar var ve bir yandan Üsküdar sırtlarına, bir yandan Beykoz sırtlarına kadar uzanan yeşil ormanları, yeşil yamaçları, yeşil dağları ile yemyeşil bir güzellik var.

İşte, akşamları altı ile sekiz arası ben bu sahilde dinleniyorum. Yok, yok, dinlenmek istiyorum...

Önümde küçük mavi çırpıntılarla kanatlanan bir deniz, masamda sarışın köpüklü bir bardak bira, yağut soğuğun buğuladığı, pul pul sedeflenmiş bir kadeh rakı... Dudaklarımla birini, gözlerimle yan masalardaki güzelleri yudumluyorum.

Derken uzaktan zurna sesi karışık bir kaba gürültü esmeye başlıyor: Bir sandal dolusu, sözüm ona genç, sözüm ona eğlenerek geliyorlar... Yan gözle, baktığımı sezdirmeden, bakıyorum: Aman ne hırpani şeyler... Zurna, içlerinden birinin, iki parmakla tempo tuttuğu burnudur. O motor gürültülerini susturan kaba gürültü de yine sözüm ona kahkaha, sözüm ona şarkı...

Kıyıda, yuvarlak bir masa başında ve dilim dilim renkli ko-

caman bir şemsiye altında fısıldaşan iki sevgili mi var?... Sandaldan ıslıklar, alkışlar ve sıvaşık sözler. Eğer masa başındakiler yabancı ise, uydurma bir koro:

Adama bak adama,
Canım feda madama.

Bereket versin gazino kalabalık. Yoksa kimsenin bulunmadığı bir kıyıda rastlasalar, kadın kaçıran korsanların hikâyesini ertesi sabah gazetelerimizde okuruz...

Turizm Bankası, geçen yıllarda şaraplar ve istakozlarla bir kaç hovarda müdür besledikten sonra bu yıl güzel birşey yaptı: Akşam çaylarında, iki hanım hizmet ediyor. Biri Polonyalı imiş. Öbürü?... Öbürünü iftiharla ben söyleyim size: Edebiyat Fakültesinden bir Türk kızı!

Yeniköy kıyılarında geçen bu akşam saatleri bana bir şey öğretiyor: Eğlenmeyi unutmuşuz.

Dedelerimizin kendi çağlarına uygun bir eğlenişleri vardı: Öküz arabaları ile Alemdağına gitmek, Hünkâr suyunda helvalar, dolmalarla ziyafetler çekmek..

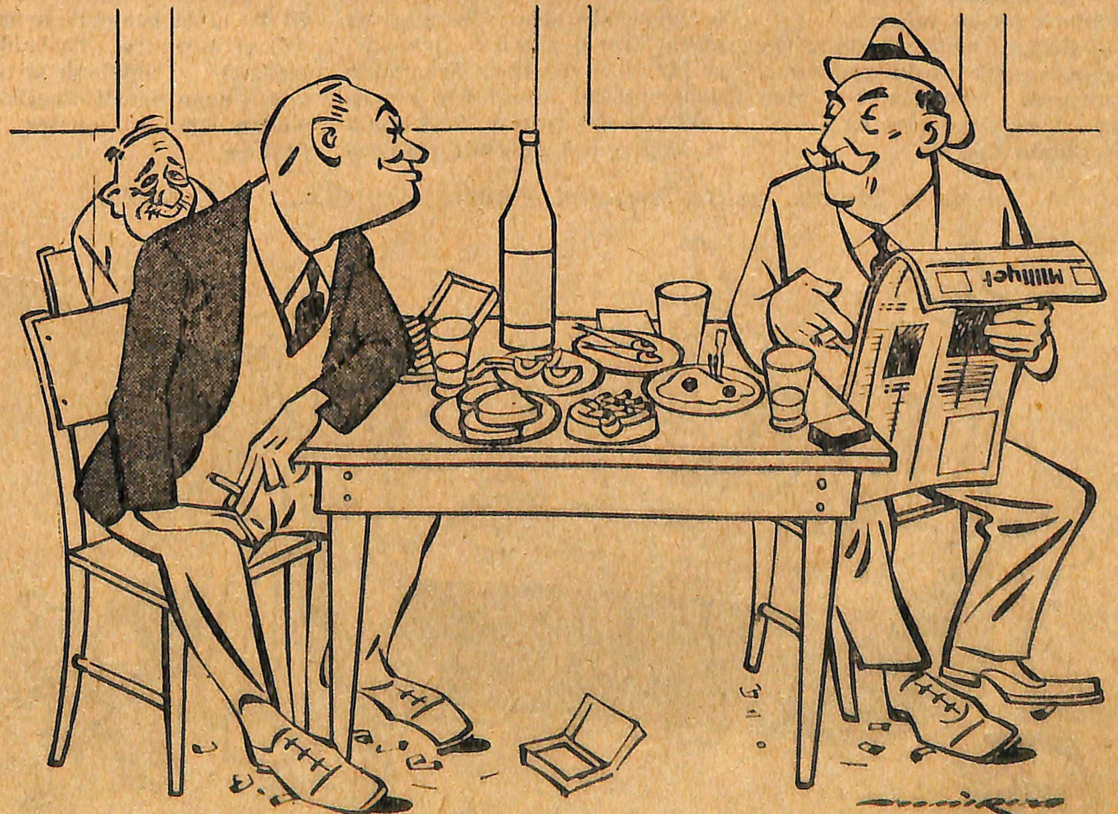
O eski Osmanlılar devrinin içki sofralarında bile, bırakınız kavgayı, kaba bir kahkaha duyamazdınız. Eski bir medeniyetten yeni bir uygarlığa geçiyoruz.. Ah bir geçebilsek!

Eski saz âlemlerinin, Kanlıca körfezinde, Bebek koyunda sabahlıyan efendileri artık yok. Ama onların çocuklarını, torunlarını aramak hakkımız değil mi?

İstanbul'un yalnız yola, yalnız plâja, yalnız trafik düzenine ihtiyacı yok. Konuşmasını, gülmesini, eğlenmesini bilen yongası alınmış insanlara da ihtiyacı var.

İnsansız medeniyet olur mu?

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Avrupaya yalancı dolma ihraç edecekmişiz...
— Aman edelim... Yıllardır yutmaktan usandık!

Başbayağı Bir KADRİ

aziz nesin

Bizimkiler maç için Çayırspor'dan gün almışlar. «Gel Kadri Ağabey, şu bizim takımı çalıştır da yüzümüz kara çıkmasın» diye tutturdular. Yemin billâh ediyorum, yalvarıyorum: «Yahu etmeyin bre din kardeşleri, ben o bildiğiniz Kadri değilim, ben basbayağı bir Kadri'yim.» Hâlimi görseniz acırsınız. «Boşuna kendini bizden saklamaya çalışma, biz senin hangi Kadri olduğunu iyi biliyoruz» diyorlar. Hastayım, şöyleyim, böyleyim diyerek maç gününe kadar bunları atlattım, maç günü gelip çattı. Gün ışırken evden çıktım, niyetim başımı alıp dağlara çıkmak, gece basınca da eve dönmek. Gel gör, evdeki hesap çarşıya uymadı. Ulan pusuda mı bekliyordunuz namertler... Kapıdan çıkar çıkmaz, bunlar beni kuşatıp «Buyur kulübe Kadri Ağabey» demezler mi!.. Vardık kulübe. Seferberlik ilân edilmiş gibi, bütün kasaba sabahın kör karanlığında ayağa kalkmış; ebesi bebesi sokağa uğramış... Kaymakam bile kulübe gelmiş, ne dersiniz... Kaymakam Bey, elimi sıktı,

— Evvel Allah sonra da size güveniyoruz Kadri Bey... dedi.

— Ne olmuş? dedim.

— Bu maçta siz de takımda yer alırsanız, bizimkiler yener mutlak... dedi.

— Kaymakam Bey, siz de inandınız mı bu yalana?..

— Bütün meşhurlarda böyle bir utangaçlık vardır nedense... Hatırımızı kırmayın, bu maç için takımda yer alın da...

Kulübün başkanı,

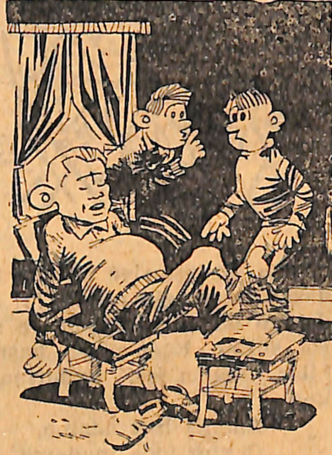
— Santrfor yerini size ayırdık... Yerinizi alırsınız... dedi.

Ben bu «Santrfor yeri» dediği, yeri, maçı seyretmek için sinema locası gibi itibarlı bir yer sandığımdan,

— Olur, alırım... Sağolun... dedim.

Bunun üzerine Kulüp Başkanı ordakilere,

— Arkadaşlar müjde, Kadri Ağabey santrfor yerini alacak... diye bağırınca,

Onlar da «Ya ya ya, şa şa şa... Kadri Ağabey çok yaşa!» diye bir yaygara tutturdular.

Öğlen oldu, komşu ilçeden gelen Çayırspor'luların otobüsünü karşıladık. Ünümü onlar da duymuşlar. Hep birlikte kasaba belediyesinin şehir lokantasına gittik. Ben o güzelim yemeklere bir iyice giriştim. Arkamdan delikanlıların benim için konuştuklarını duyuyorum. Biri «Kadri Ağabey çok atıştırdı, şişeşek» diyor. Öbürü de «Böyle kıtıpiyoz bir maçta şişer mi hiç...» diyor. Hindi budunu, kaymaklı kadayıfı bulmuşum, şişerim elbet... Hepsini göğdeye indirdim ki, daha kımıldamaya gücüm kalmadı. Hep birlikte kulübe gidip bir de kahve içince beni bir uyku bastırdı mı... Yayılmışım sandalyeye, uyuklarken başım göğsüme düşüp kalkıyor. Beni dürtükleyip,

— Kadri Ağabey, saat üç oldu, hadi sahaya... dediler.

— Neye? dedim.

— Maç başlıyacak... dediler.

— İyi... Aman bana santrfor yeri nereyse gösterin, o yeri bana ayırmışlardı.. dedim.

Gülerek,

— Olur olur, hele soyunma odasına buyur da... dediler.

Orda herkes soyunuyor. Kulüp başkanı elleri dolu geldi,

— Bunlar da senin forman Kadri Ağabey... dedi.

— Aman etmeyin yahu... dedimse de,

—Olamaz, takımda yerin boş kalır... Bir haftaym oyna! diye direndiler.

Beni soymaya başladılar elmuşum, futbol oynarlarken uzaktan azbuçuk görmüşüm, ya bu haftaym da nasıl oynanır, onu hiç görmüşlüğüm yok.

— Oynayamam...

— Bir haftaym oyna...

— Bilsem haftaymı, bir el değil, iki el de, beş el de oynarım...

Beni soymaya başladılar elbirliğiyle... Pantalonu sıyırıp da alttan uzun paçalı amerikan bezinden donum çıkınca, Kulüp başkanı,

— Forma külotunun altında bir kısa paçalı don ister ki, dedi, ne olur ne olmaz külot yırtılırsa altta öbürü kalsın...

Maça vakit kalmadığından, alta giyecek kısa paçalı bir don bulamadılar. Formayı giydim. Öbür takım sahaya çıkmış, hakem bizi beklermiş... Gelgelelim, top oyunu için verdikleri papuç ayağıma büyük geldi; ayağım papucun içinde fıldır fıldır dönüyor. Benim ayaklarım küçüktür, otuz sekiz numara... Orda buldukları top papuçlarının en küçüğü kırk dört numara... Topu koltuğumun altına sokup beni takımın önüne geçirdiler. Sahaya çıktık, çıkmamızla kopan alkıştan, yaşa yaygarasından yer gök inledi. Karşı takımın kaptanıyla tokalaştık. Kasaba tüm boşalmış ve kasaba halkı yediden yetmişe buraya dökülmüş; kadını kızı orda... Bir de baktım, kaynatamgiller de karşıda değil mi, evleneceğimiz kız «Yaşa!» diyerekten bir bağırıyor ki, amanın... Artık kızı da orda görünce, içimden «Her olursa olsun, canımı dişime takıp topun ardından seğirtmek gerek... Yoksa maskara olacağım» dedim.

Nerde duracağımı da bilmediğimden, acemiliğim belli olmasın diyerek ortalıkta dolanıp duruyorum.

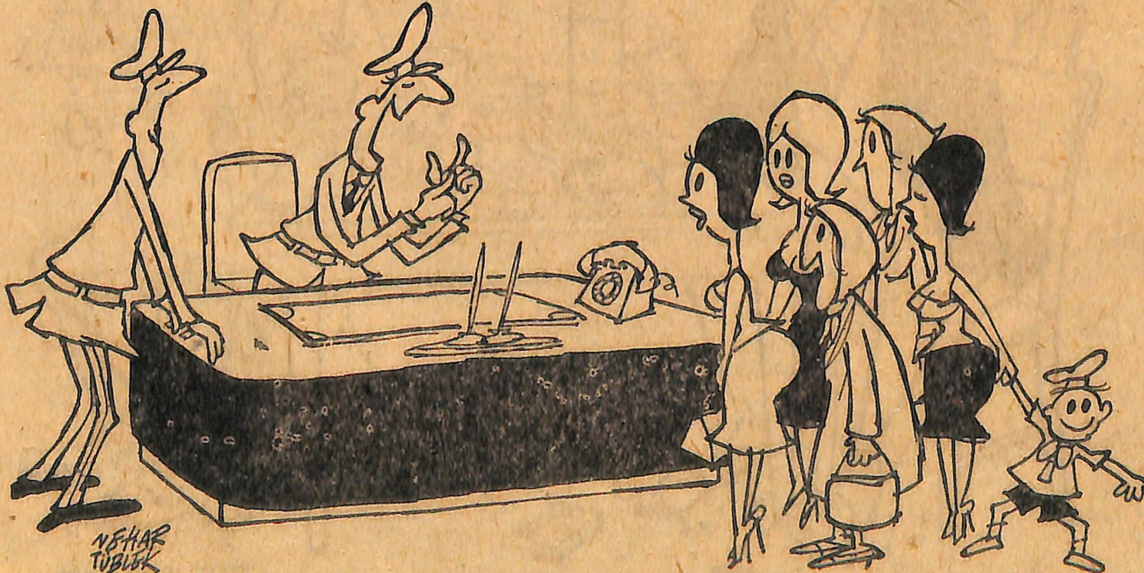
— Kadri Ağabey, bizim kale bu yanı... diye oğlanın biri kolumdan çekti aldı.

Hekem düdüğünü fırt ettirmesiyle oyun başladı, topu sürdüler. Başkaca bir umarım olmadığından, ben artık «Ya Allah bismillâh!..» deyip topun üstüne seğirttim. O kalabalık «Yaşa Kadri Ağabey!» diye bağırdıkça, bana da bir celâllenme geldi ki, sahanın ortasında bir aslan kesildim, hiç zaptolunacak gibi değilim. Lâkin o oğlanlar atik köpoğluları, topu ayaklarında fırt o yana, fırt bu yana geçirtip, beni fıldır fıldır topaç gibi döndürüyorlar. Top benden ırağa gitti, ama benim başım öyle bir dönmüş, gözlerim kararmış ki, sağımı solumu şaşırtıp, dikildiğim yerde dururken pat diye yere kapandım. O seyirciler bir gülmeye başlamaz mı... Acep evleneceğim kız nerde, o da gördü mü rezilliği diye baktım, ama nerden göreceksin, bulutlar, ağaçlar, insanlar hep birbirine karışmış, gök kubbesi altıma, yattığım toprak üstüme geliyor, dünya dönüyor. Kalkınayım diye bir-iki yekindimse de, avuçlarımın altından yer kaydığından, dizlerimin üstüne kalktıkça, kendiliğimden pat pat yere kapaklanıyorum. Birka kişi geldi ellerimden ayaklarımdan tutup götürdüler beni, bir odaya soktular. Doktor gelip oramı buramı elledi,

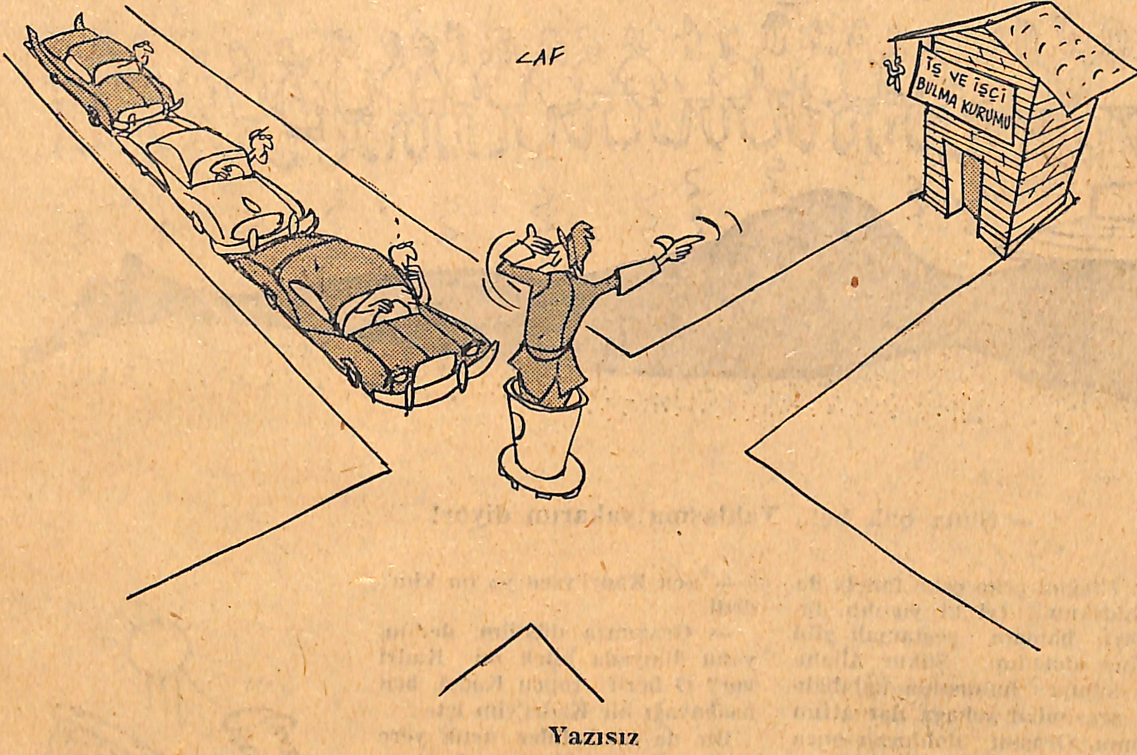
— Yemeği çok kaçırmışsın, ondan ...dedi.

Dediği doğru olacak ki, içimden — affedersiniz — bir kusmadır geliyor, midem dönüyor, ama bir türlü kusamıyorum. Ben orada yatmış ölüm terleri dökerken, kulüp başkanı olacak herif gelip de, beni koltuk altlarımdan kaldırıp itelemez mi...

Halı ve kilimler yalnız Pazartesi günleri silkilecek.. — Gazeteler —

— Haftalık programı mı istiyorsunuz?. Pazartesi halı silkme, Salı tırnak kesmek, Çarşamba bulaşık yıkama, Perşembe çamaşır, Cuma ibadet, Cumartesi kabul günü, Pazar istirahat!..

Şoförler işsizlikten şikâyet ediyor. — Gazeteler —

Yazısız

— Aman dur düşeceğim... dedim.

— Durması kalmadı Kadri Ağabey, bize iki gol attılar, aman yürü de şunun acısını çıkaralım... diyerek beni süre süre sahaya itti. Sahaya yeniden çıkmamla bir alkış, bir bağırma

koptu ki, hiç bir hükûmet büyüğümüze, böyle bir sesli, sözlü gösteri yapılmamıştır. Ben bu alkışları duyunca, Allah tarafından bedenime bir kuvvet gelip de baharın tavına girmiş aygır gibi şahlanmadım mı... Sen beni görmelisin arkadaş, arap tayları gibi zıp zıp zıplıyorum. Topa ayağım değecek diye kendimi ordan oraya, onun ayağından öbürünün ayağına fırlatıp atıyorum ki, nerdeyse parça parça olup toprak alanda tükenip biteceğim. Bizim takımın oyuncularından biri topu ayağına geçirdi miydi, gol atayım diye,

— Al Kadri Ağabey! diye topu bana gönderiyor. Velâkin öyle de bir cibilliyetsiz meşin ki, bacaklarımın arasından fırt diye geçip gidiyor. Yahu, bu top o kadar yerlere gidip geliyor, dönüp dolaşıyor da, ulan namussuz desen, bir kere de yanlışlıkla ayağıma değsen, sürtünsen ya... Ne mümkün bre beyim, onca koştum durdum da, körün taşı hesabı o namussuz şişkin meşin bir kere bile ayağıma değmedi. Bana da öyle bir inat geldi, hani elime geçirsem topu, dişliye dişliye yiyeceğim ve de bir tabanca olsa elimde, çekip vuracağım, öyle düşman olmuşum... Yerden yere düşmekten, yuvarlanıp kapaklanmaktan, yarasız beresiz hiçbir yanım kalmadı. Dilim bir karış dışarda soluyarak, artık şaşkınlıktan nereye koştuğumu da bilmeden koşup dururken, kafamın arkasına zorlu bir çifte gelmesiyle kendimi yerde buldum ve de elimi başıma attım ki, ne baksam, belediye parklarını suladıkları hortumdan fışkıran su gibi kan fışlıyor. Beni kargatulumba edip dışarı çıkardılar. Doktor yetişti, bir topak pamukla kafatasımda açılan deliği iyicene tıkayıp üstünü de merhemle sıvası,

— Hiç durmadan vilâyetteki hastaneye götürmeli bir otomobile koyup... dedi.

Beni öyle bir hırs kaplamış ki, artık durmak elimde değil, kimse benimle başa çıkamaz, ille de o topu oynıyacağım ve bir gol

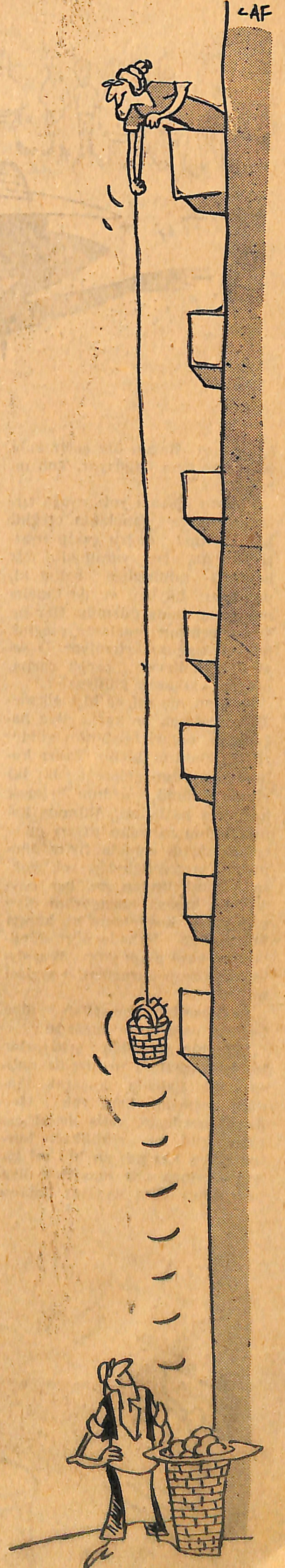
olsun atacağım... Tepemden akan kanı görünce, âdeta beni kan tutmuş...

— Olmaz, hastane ne istemem, bırakın beni! diye sıçrayıp sahaya yürüdüm.

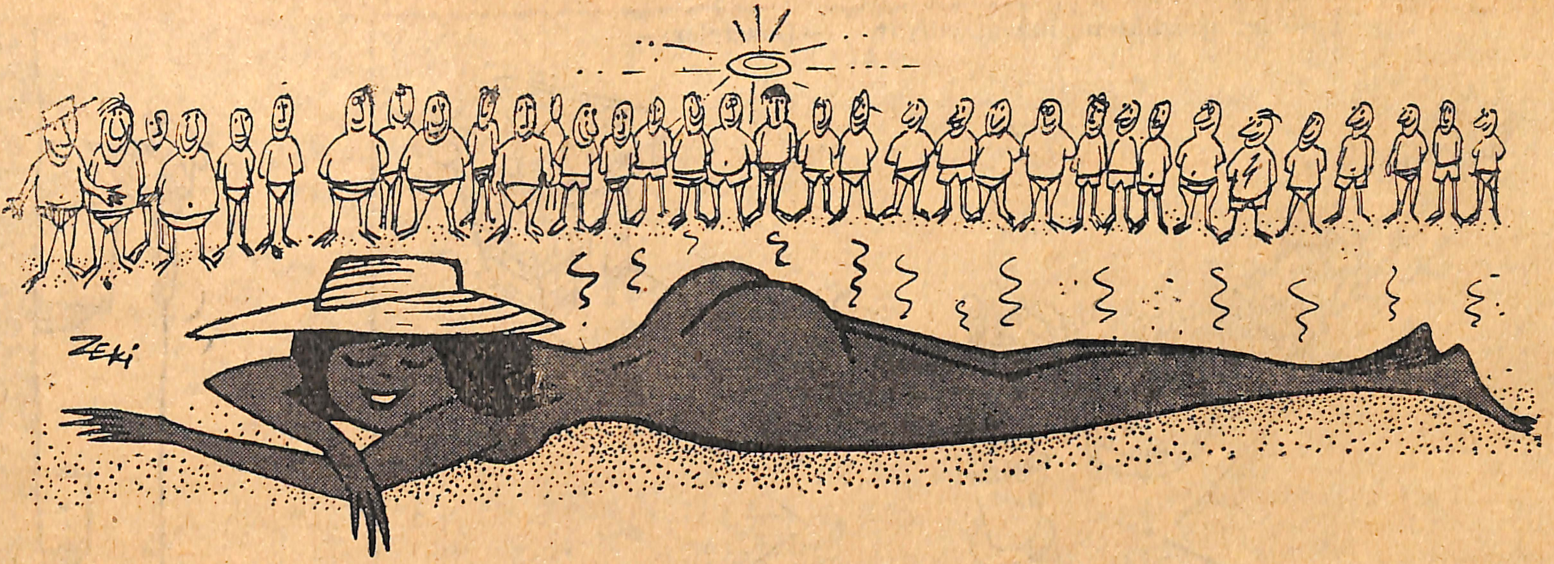
Ahali beni, Balkan Harbi gazisi gibi sargı bezlerinin dışına vurmuş alkanlar içinde görünce öyle bir coşkuya kapılıp «Yaşa Kadri!» diye bağırmaya başladı ki, anlatılır gibi değil... Top ne yanda diye bakınıp aranırken, onca zaman hiç bir yanıma değmemiş olan top, nişan almış gibi gelip de kafamdaki yaraya çarpmadı mı... Yeniden kana bulandım ve topun ardından yürüdüm. Nasıl olduysa ortalıkta birden dört kişi olduk ve birbirimize girdik. Öbürleri de yetişip üstümüze bindiler. Kimin kime vurduğu bilinmeden yuvarlanmaya başladık. Ahali tersen «Vur vur vur!» diye bağırmakta, taş mı, sopa mı, şişe mi, eline her ne geçerse, üstümüze, başımıza fırlatmakta... Daha baştan dermanım kesilmiş olduğundan ben en alta düştüm ve de alta düştüğüm iyi oldu, silleden, yumruktan, tekmeden korunmuş oldum. «Polis, asker, jandarma, yetiş!...» sesleriyle üstümdekilerin her biri bir yana savuştu, birbirimizden çözülüp ayrıldık ve de esas rezilliği o zaman gördüm: Anlattığım o kargaşalıkta her nasıl olmuşsa, benim ayağımdaki donu sıyırıp almışlar, belki de don parçalanıp dağılmış, donumun her bir parçası hasımlardan birinin elinde kalmış. Polisler ve jandarmalar sahaya dolup da düdükleri üflemeye başlayınca, topcular çil yavrusu gibi kaçıştı. Ben, belden aşağı çıplak kacamam da... Onca seyircinin kahkahası gökgürültüsüne dönmüş. Bir elimle önümü, bir elimle ardımı kapadım; gülüşmeler büsbütün arttı. Ne yapsam... Daltaban yürüsem, elâlem mevcudumu kâmilen görecek. Hiç değilse önüm görünmesin diye kendimi yere atıp kurbağa gibi toprağa yüzükoyun yapıştım. Başımı kaldırıp,

— Ulan imansızlar, güleceğinize üstüme çul çaput, bir çuval kaput örtesinize... diye bağırmak için başımı kaldırmamla, karşıda oturan evleneceğim kızı görmez miyim... Kız gülmekten katılıyor ve de pederi olacak

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Feza çalışmaları!

— Şuna bak be!.. Yaklaşma yakarım diyor!

kaynatam «Başını öte çevir kahpe!» diye kıza bağırıyor. Tuh ne rezillik...

Baktım olacağı yok, ayağa fırladım ve de fanelanın eteğini bacaklarıma doğru çekip uzattıysam da, işe yaramadı. Siz bendeki talihsizliğe bakın ki, pabuçun büyüğü ve de fanelanın kısası bana düşmüş. Her ne kadar çeksem fanelanın eteğini, belden aşağımı örtemiyor. O seyirciler kollarını çarpa çarpa, oturup kalkarak gülüyorlar.

— Ulan hiç mi er kişi görmediniz, gülecek ne var... diye bağırmam, onları büsbütün güldürüyor. Baktım hiçbir Tanrı kulundan yardım geleceği yok; iki elimle önümü, ardımı örterek koşmaya başladım. Aklımca kapıyı bulup sahadan dışarı çıkacağım. Artık sahada fırfır dönmenin sersemliğinden mi, yoksa şaşkınlığımdan mı, her neyse, ben kapıya koşuyorum diye ters yana koşmuşum ki, kapıyı bulamadım. Sahada dört dönüyorum, kapı mapı yok... Ben öylecene koşup dururken, o seyirci milleti,

— Maşallah maşallah... diye bağırıp çağırmaya başladı.

Bize bir maşallah çekiyorlar ki, bu maşallah nemizedir anlıyamadık. Sahada koşarak döndüm dolaştım, kapı yok... Hey Azrail nerdesin, yetiş de al canımı, beni bu rezillikten kurtar... Beş bin mi, on bin mi bilemem, onca ağız maşallah diye bağırdıkça elim ayağım dolanıyor. Eteğini çeke çeke fanela da yırtıldı mı... İyi ki yırtıldı, fanelayı hamam peştamalı gibi belime doladım. Şükür Allahıma kapıyı bulmamla kalabalığın arasından sokağa dar attım canımı. Orasını dolduran onca adam ardıma takıldı «Yuuu Yuuu!..» diye bağırarak beni kovalamaya başladılar. Ben kaçarım onlar kovalar... «Elbisemi verin!» diye yalvardıkça iteleyip kakıyorlar. Koş ha koş... Kaç ha kaç... Biz kasabanın dışına çıktık... Ben dağlara vurdum, çalılar içine attım kendimi. Kalabalık da beni kovalamaktan vazgeçip döndü gitti. Çöktüm yere, ağlamaya başladım. Ben onlar gitti de bir başıma kaldım diye Allaha şükrederken, o benim kaynatam olacakla iki kişi daha tepemde belirmez mi? Kaynatam, çıplak ardıma bir tepik indirip,

— Ulan alçak, hani sen Kadri'ydin... dedi.

— Vallaha Kadri'yim, billaha Kadri'yim... dedim.

Elindeki cep radyosunu suratıma uzatıp,

— Dinle öyleyse... dedi.

Radyodaki adam «Kadri kaleye iniyor... Kadri sürdü... Kadri üçüncü gole gidiyor» demekteydi.

Ben sahada debelenir dururken, radyo da maçı verir, o topçu Kadri'yi anlatırmış; benim o Kadri olmadığımı o yüzden anlamışlar.

Başımda dikilenlerden biri,

— Sen Kadri'ysen ya bu kim? dedi.

— Ocağınıza düştüm, dedim, yahu dünyada bitek mi Kadri var? O herif topçu Kadri, ben basbayağı bir Kadri'yim işte...

Bir de tükürdüler, artık yere mi, suratıma mı anlamadım; çekip gittiler. Orada kendimden geçip kalakaldım. Biraz aklım başıma gelir gibi olunca, ne yapacağımı düşündüm. Karanlık bassın da dedim, ara yollardan gizlenedek gider, halam kızından bir elbise uydurur, kaçarım, bu kasabadan.

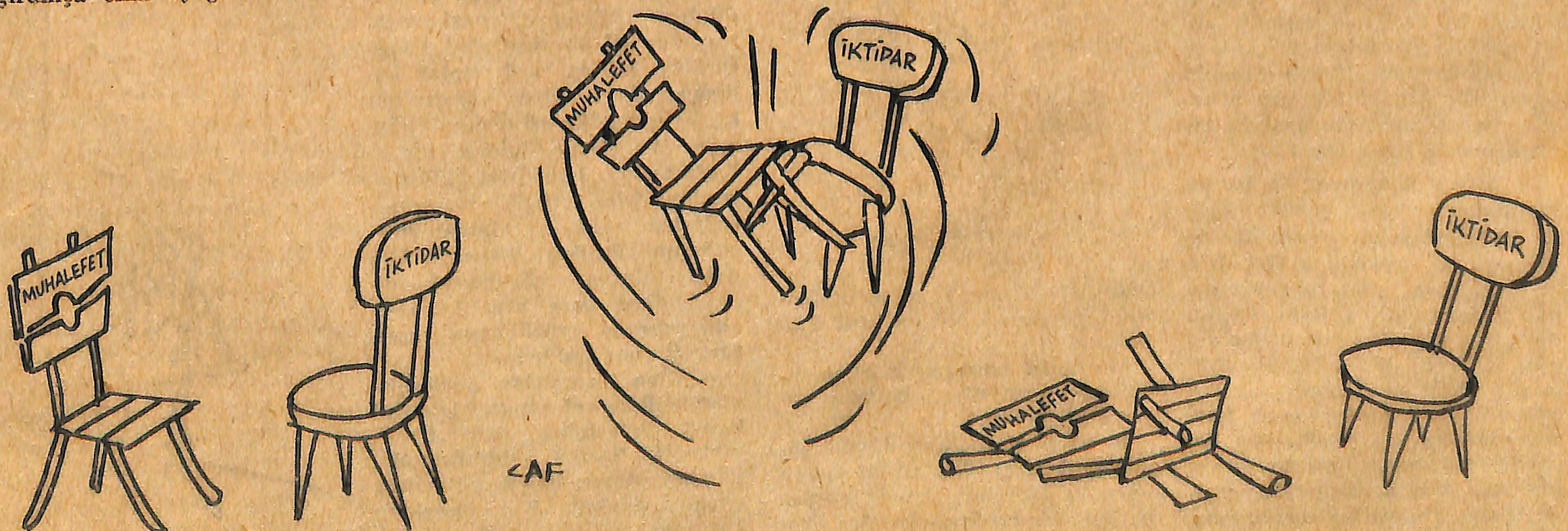
Karanlık bastı, yavaştan yavaştan yola indim; inmemle bir otomobilin iki lâmba ışığı üstüme dikildi. Kendimi hemen yol hendeğine attım, çukura siperlendim sözde. Ama arabadakiler beni görmüş ki, arabayı yanımda durdurdular. Arabanın kapısı açıldı. Arabanın içinde biri, benim iki kızı arabadan yere indirip bıraktı. Sonra da, benim top için soyunduğum elbiseyi yere fırlattılar. Başımı uzatıp baktım, arabada halam kızı olacak alçağı gördüm, yanındakini seçemedim. Araba dönüp kasabaya gitti. Kızların üstünde, kasabaya getirirken giydirdiğim eski entarileri vardı. Hemen çukurda elbisemi giydim; bir yanımda biri, bir yanımda öbürü, kızlarımın ellerinden tutup, ardıma bile bakmadan yürüdüm.

SON

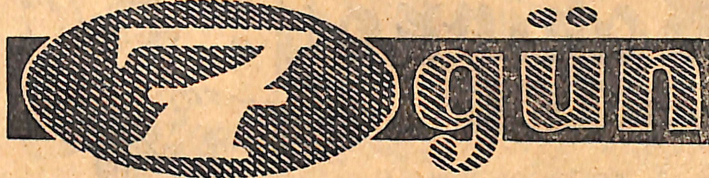
Aziz NESİN

Yazısız

Oyunlarımızdan: Sandalyeler!

PAZARTESİ :

Hürriyet gazetesinin birinci sayfasına bakıyorum: Güzel bir kız profili... Şık bir blûzdan ıslık gibi iki kol uzanmış. Biri parmakları arasında bir çay fincanını tutuyor, öbürü bir sigara... Diz kapağı üstünden yukarı sıyrılmış ba ba ba ba bacakları... A a a a anlata ma ma ma yacağım!

Yanında kaşlarını kaldırmış, enayi bakışlı bir hırpani oğlan.

Kızı takdim edeyim: Zengin bir aileden.. Kolej öğrencisi.. Gözlerinin üzerinde siyah bir bant... Adı?... Adı yok!

Oğlanı takdim edeyim: Onun adı var, Hasan Güngör.. Ailesi belirsiz... İşi, bir ara sokaklarda gazete satıyormuş. Sonra, hırsızlığı daha kârlı bulmuş..

Fotoğraf, mahkeme koridorunda, yan yana konuşurlarken çekilmiş... Güzel kız, bileklerinde kelepçe, iki jandarma arasında giden hırpaniye nasihat ediyor:

«— Senin böyle şeyler yapacağın aklımdan geçmezdi. (Ah canım, ne geçerdi aklından? Twist yapacağı mı?) Nasılsa aldanmışsın.. Dışarda edindiğin kötü arkadaşların tesiri olmuştur muhakkak. (Şekeriiim, ya sana hangi arkadaşların tesiri oldu böyle?) İçeride uslu dur. (Sen de dışarda uslu dur!) 10 ay çabuk geçer. (Dokuz ay bile zor geçiyor.) Seni seven birinin beklediğini unutma!»

Şimdi bu dişi filozofa insanın soracağı geliyor:

— A kızım, biraz da kendine nasihat etmek hiç aklına gelmiyor mu?

Akıl mı dedim?... Haaa, Atatürk'e sormuşlar:

— Paşam, kadınların aklı var mıdır?

— Vardır, demiş... Vardır ama kullanmazlar!

SALI :

Bursa genel evlerinde çalışan iki rum kızı müftülüğe baş vurmuşlar...

Hayır, hayır, günah çıkarmak için değil. Öyle olsa, müftü efendiye değil, papaz efendiye giderlerdi.

E, ne istiyorlarmış bu yosmalar?

Şaşacaksınız ama, söyliyeyim: Müslüman olmak!

Allah kabul etsin, olmuşlar da...

Pek güzel bir bektaşi fıkrası vardır:

Baba erenler, köy camiinin kapısından nasılsa içeri dalmış bir domuzu, cemaat sopalarla kovalar görünce:

— Allah allah, demiş, hocanın domuzunu bilirdim ama, domuzun hocasını ilk defa görüyorum!

Biz de müslümandan da şey çıktığını bilirdik ama, şeyin müslüman olduğunu ilk defa işitiyoruz!

ÇARŞAMBA :

Saat akşamın beşine geliyor. Devlet dairelerinde, fabrikalarda herkes işinin başında henüz.

Yeniköydeki Boğaziçi gazinosunda, şemsiye altında üç kişi.. İkisi erkek, biri kadın.. İki erkekten biri daha genç ve papiyonlu.. Bakan da olmuştu bu zat: 27 Mayıstan sonra... Şimdi, önündeki buğulu bardağı yudumluyor...

Açıkta değil, işsiz değil.. Karşı kıyıda zarif işler yapan, şeffaf işler yapan, pırıl pırıl, ışıl ışıl işler yapan bir fabrikanın müdürü...

Eh, olur a, bugün biraz erken çıkmış müdür bey... Hava da öyle sıcak ki, söz aramızda, odasından kaçmakta haksız değil.

Gazinonun rıhtımına doğru açıktan bir motör geliyor... Yoook, öyle sandal bozması sanmayınız, sahiden motör... Biraz daha büyüse, çatana olur!

Müdür bey el sallıyor motöre... Sayın bayan da el sallıyor... Tuhaf bir el sallayış bu: Bir çeşit Hitler selâmı... Selâmdan çok caka!

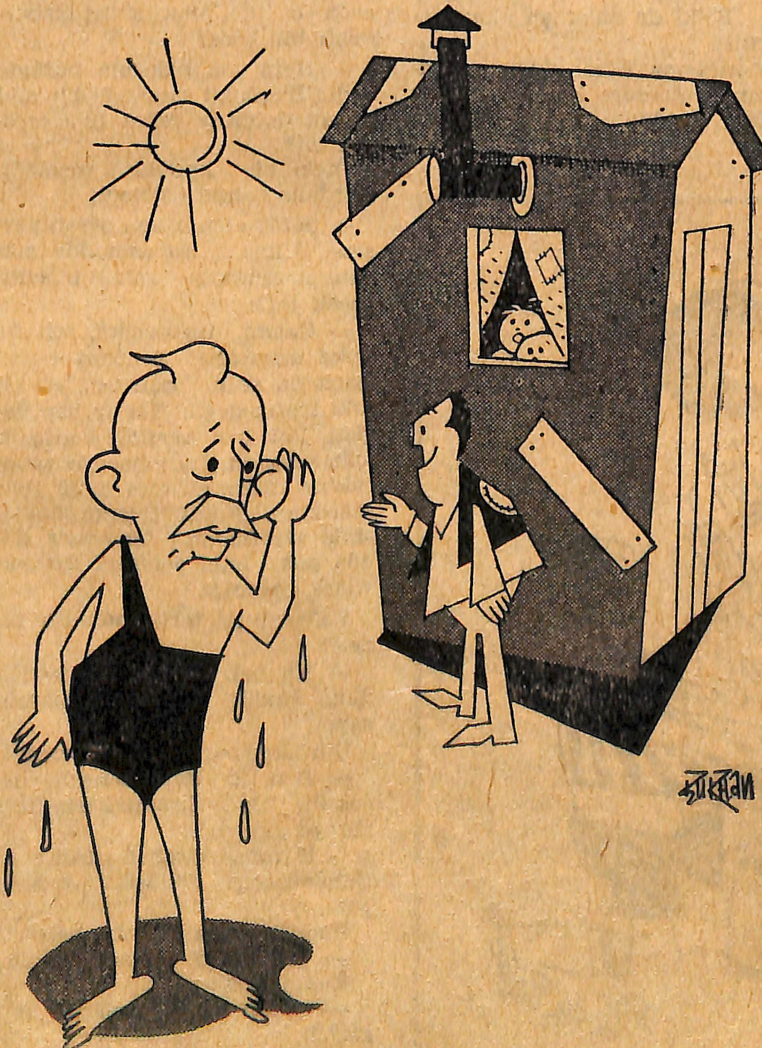
Motör rıhtıma yanaşıyor.. Kalkıyorlar, biniyorlar ve arkada beyaz köpüklü dantel dantel dalgalar bırakarak gözden kayboluyorlar..

Haaa, motörün adı mı?... Billûrdu galiba... Hem de Billûr II... demek birincisi de var, muhakkak... Acaba üçüncüsü de var mı?...

Herşey değişiyor, herşey... Dedelerimiz «Eski camlar bardak oldu» derlerdi. Şimdi, eski camlar deniz motörü oluyor!

Allah sefalarını artırsın...

«İnönü çivilemeye devam ediyor.» — Gazeteler —

— Paşam, ne olur, bir çivi de bizim kulübeye çak!

PERŞEMBE :

Akşam'ın bir yazarı, Nasrettin Hoca günü, politikacıları konuştururken, Osman Bölükbaşı'ya da uğramış.

M.P. Başkanının cevabı şu:

«— Kardeşim, partinin büyük kongresi toplanıyor. Şimdi Nasrettin Hoca ile falan uğraşamam...»

Gazeteci arkadaşın yerinde biz olsaydık, kaşlarımızı çatar ve en kaba sesimizle:

«— Falan sensin!..» der, yürür, giderdik.

CUMA :

Gana eski Dışişleri Bakanı Ako tevkif edilmiş. Suçu: Ticaret Bankasının 25 bin sterlinini yemek... Aşağı yukarı bir milyon lira... Bir Bakan için büyük hırsızlık sayılmaz!

Ako, ilk duruşmada, parayı ne yaptığını soran yargıca:

— Issız bir yerde buluştuğum bir «Ruh»a verdim, demiş...

Bize kalırsa, bu ruh, şu ispirtizma masasına çağrılan ruhlardan olmayacak... Hani «Ey ruhumun ruhu» vardır ya, işte öyle, lâtif bir ruh... İngilteredeki kızıl saçlı ruh gibi...

Aman politikacılar, dikkat... Son zamanlarda ruhlar sizlere musallat olmaya başladılar!

CUMARTESİ :

Fenerliler, Diyojen gibi elde fener, araya araya iki Beşiktaşlı buldular: Şenol, Birol...

Kara kartallar da yavrularını kaptırıverdiler...

Şimdi: «Yoook, diyorlarmış, bu para azdır. Biz, birincisine 250 bin, ikincisine 200 bin lira isteriz.»

Eğer, Sarı lâcivertliler bunu da kabul ederlerse, genç futbolcuların babaları nüfus dairesine gidip hayırlı evlâtlarının isimlerini değiştirmelidirler: Birine Sağol, birine de Varol!

Yalnız içimde bir şüphe kımıldıyor: 250 bin liraya futbolcu satılan memleketimizde hâlâ «Türk parasının kıymetini koruma kanunu» yürürlükte midir acaba?

PAZAR :

Nihat Erim, Kasım Gülek, Kenan Esengin, Avni Doğan, Turgut Göle, Cemal Yıldırım, C.H.P. den atılacaklarmış...

Bunu konuşan iki politikacıdan biri, acı acı gülümsiyerek başını salladı:

— Demek, İstanbul'da çivileme, Ankara'da kazıklama!..

Ver elini Bakırköy!

ADNAN VELİ

Yeldirmeli kadın, eğilerek, yoldan geçen arabanın şoförüne seslendi:

— Oğlum, Hırka-i Şerife gidiyor musun sen?..

Şoför durakladı:

— Harbiye'den Hırka-i Şerife dolmuş bulamazsın hanımteyze.. dedi. Saraçhaneye bırakırım, oradan aktarma yaparsın.

— Kaç kuruş vereceğim öyleyse?..

— Saraçhaneye kadar bir tekliğini alırım.

— Bir lira mı yani?..

— Yes dedik..

Kadın ister istemez bindi. Arabanın arka kanapesinde iki kişi daha vardı. Kadın, biraz sıkışınca dönüp soluna baktı. Yanındaki adamın yüzünü biraz süzdükten sonra:

— Oğlum, biraz öteye gitsene, dedi.

Adam, belli belirsiz kımıldadı yerinden. Ama sıkışıklığı pek farketmedi. Kadın gene homurdandı:

— Oğlum biraz daha silkelen bakalım.. Burası üç kişilik..

Adam mızmızlandı:

— Teyze, nereye gideyim?. Arkadaşın kucağına oturacak değilim ya..

— Anladık ama, dolmuş otomofilinde sere serpe oturulmaz ki.. Sen, kabineye yeni girmiş gibi, yayılmış oturuyorsun..

Şoför, müşterilerin birbirleriyle dırlaşmalarına bir bakıma memnun oluyordu. Hiç ses çıkarmıyor, gülümsüyordu. Bir nokta zihnine takılmış olacak ki, sordu:

— Kabineye yeni giren de öyle mi yayılır?..

— Yayılır helbet.. Of bugün de hava ne kadar sıcak.. Şu camı açayım mı şoför efendi oğlum?..

— Aç teyze, aç..

Şoförün yanında da iki kişi oturuyordu. Bir tanesi, arkaya lâkırdı attı:

— Bayan hanım, siyasetten iyi çakıyor besbelli..Çok gazete okuyor herhalde..

Kadın duydu söylenenleri..

— Bana mı söylüyorsun oğlum?.

— Sana söyledim valde.. Çok gazete okuyorsun zaar.. Her bir şeyi tastamam biliyorsun..

— İlâhi tosunum.. Benim okuyup yazmışlığım yok ki gazete okuyayım..

— Peki, gazete okumıyan insan, her birşeyin ıvırını zıvırını bu kadar bilir mi?..

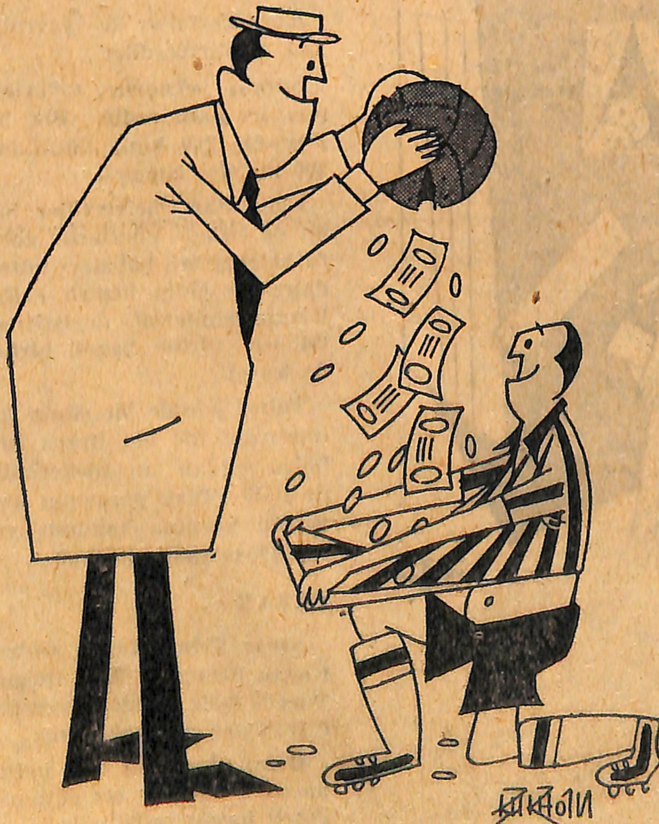
— Ben sana doğrusunu söyliyeyim.. Ben gazete okumam ama, Muhtar Ziver'in dostu Perçemli Zekiye'ye çok giderim. Ondan duyuyorum bunların çoğunu..

— Demek oluyor ki, o Zekiye hanım dediğin, ferasetten yana topatan kavununa kıç attırıyor?..

— Anlamadım..

— Belki de anlaman kartlaşmıştır..

Kartlaşma lâfını duyunca kadının birdenbire kaşları çatıldı. Yüzü gerildi. Çatallanmış bir sesle:

Toptan para!

— Bana baksana sen, dedi. Yoksa beni işletmiye mi niyetleniyorsun?.. İşletmeye o kadar hevesliysen, git de Denizcilik Pangasına işletme müdürü ol.. Senin karşında kâğıt helvası yok.. Bana bugüne bu gün Yedikule Emniyet kulübünün sol açığı Rıdvan'ın kayınvaldesi, aşiret güzeli, Çilli Dürdane derler.. Ben senin gibi nicelerini, meccani aptesanelere gece bekçisi yazdırdım. Anan hangi mahalleye gündeliğe gidiyor, söyle bakayım?..

Öndeki adamın yırtık takımından olduğu belliydi. Ama kadının çenesi bir numara daha baskın çıkmıştı. Erkek, omuzlarını oynata oynata gülmiye başladı, cevap vermedi. Dürdane hanım, koynundan Gelincik paketini çıkarıp bir sigara aldı. Fitilli çakmağı ile sigarayı yaktıktan sonra üst üste iki derin nefes çekti. Ama, siniri kabarmıştı bir kere..

— Hem sen baksana buraya, dedi.. Bugünkü zamanda bir aile kadını dolmuşa rahat binemiyecek mi?..

Öteki hiç karşılık vermedi. Dürdane hanım üsteledi:

— Şoför efendi, sen cevap versene lâfıma.. Bu zamanda aile hanımı dolmuşa rahat binemiyecek mi?..

— Canım teyzeciğim, sen de biraz uzuncana konuşuyorsun.. Bana da yolu şaşırttın.. Şimdi eski trafik değil.. Yollar hep değişti. Bak ben Aksaray'a gitmek için şuradan Talimhaneye sapacaktım.. Sizin lâfınıza dalıp yolu şaşırdım.. Şimdi Taksim âbidesinin etrafından Aksaray'a dönüş yok.. İster istemez Sıraselvilere gireceğiz..

Yolcular da telâşlandı. Bir tanesi:

— Ka ben Şişhanede ineceğidim.. Şindik göroorsun manzarayı?..

Dürdane hanım da sinirlendi:

— Ben de Saraçhane'de inecektim.. Bu Sıraselvilerin ucu nereye gidiyor?..

— Buradan aşağısı Karaköy.. Unkapanına dönüşün kaabili yok..

Öndeki adam kalayı bastı:

— Tuh Allah belâsını versin..

Kadın celâllendi:

— Kimin Allah belâsını versin?..

— Böyle şansın..

— Dilini kısa tutaydın, şoför efendinin de zihnini çelmezdin. Bir muzurun mazarratlığı, yedi malleyi gübre kokusuna boğar.

Şoför de sinirlenmişti bu işe:

— Sakızın içine gıcır katmıyalım, dedi.. Sizin yüzünüzden yolu kaçırdık.. Şimdi bir de maraza ediyorsunuz..

Arkadaki yolcu sinirlenmişti epice:

— Ka şindik Tozkoparan'dan geçmiyeceksin?..

O lâfını bitirmeden, Sıraselviler caddesindeki bir polis, arabayı Firüzağa'ya doğru sevketti:

— Yürrrrrrü çakalın oğlu.. Gazla bakalım faytonunu..

Şoför homurdandı:

—Cenabı Allah da seni, Karaköy meydanına yaya geçidi yapar inşallah..

Kadın, yanındaki adama döndü:

— Oğlum, dedi, Suat'ın Beşiktaş'a girmesini Danıştay bozmuş galiba.. Gene Galatasaray'da oynıyacakmış.. Doğru mu?..

— Yok anneciğim, yok.. Beşiktaş'ın forvetinde oynıyacak seneye..

— Bizim Rıdvan'a başka türlü söylemişler de.. Bakalım, üç beş gün daha bekliyelim.. Şeyden ne haber var?..

— Neyden?..

— Hani bir İngiliz şıllığı vardı.. Hükümatı devirecekmiş.. Hani şey canım.. İngiltere'nin Tarlabaşısından..

— Kristini mi diyorsun?..

— Hah işte o..

— Neyi soruyorsun?..

— Hani onun tarifesini ilân edeceklerdi gazeteler?..

— Ettiler ya..

— Ettiler mi?.. Bak vallahi duymadım.. Telsizci Zekiye de bir şey söylemedi bana.. Eeeee, neymiş tarifesi?..

— Senin anlıyacağın dört yüzle beşyüz arası bir şey..

— Hiçbir şey değil vallahi, şimdiki zamanda.. Bizim filim yıldızlarınınki daha pahalı.. Nişantaşı Maçka tarafı çok pahalı.. Bu İngiliz karısı, ancak Aksaray'la, Lâleli ile falan denk geliyor..

— Biraz da Şişli'ye yakın..

— Yooo vallahi değil.. Şişli ucuz.. Şimdi Şişli çok düştü.. Eskidendi o... Topağacı biraz yüksekcene.. Biraz da Teşvikiye iyi.. Üst tarafı hep zebil..

Öndeki adam gülmiye başladı:

— Maşallah teyzeciğim, piyasayı iyi biliyorsun.. Borsada sarraf mısın yoksa?..

— Sus ulan, lâfa karışma oradan.. Senin ananın kirli peştemal yıkadığı yalakta, ben süt kuzusuna tasla su veriyordum.. Senin çenen Saraçhanenin bile yolunu şaşırttı şoföre.. Şoför efendi oğlum.. Nereye gidiyoruz böyle?..

— Valde, bu trafik çıktı çıkalı, nereye gittiğimizi biz de bilemiyoruz.. Nereye git derlerse oraya gidiyoruz..

— İyi ama şimdi neredeyiz?..

— Dur bakalım, şu Tophane tarafından bir yol bulup Şişhaneye dalarak Unkapanı'na gireceğim.. Eğer ki kısmette varsa..

Az sonra bir trafik polisi çıktı arabanın önüne.. Keskin bir dü-

dük çalıp yol gösterdi. Şoför homurdandı:

— Allahümme salli alâ.. Yahu bak ne işler çıkıyor başımıza. Galiba gene bizi Tünel tarafına verdi memur.. Dur bakalım, hayırlısı.. Gaza basıp bir yokuşu tırmanmıya koyuldu. Sağa saptı, sola döndü. Sonunda Beyoğlu İstiklâl caddesine çıkıverdi.. Buna kendisinin de canı sıkılmıştı:

— Hoppalaaaa, dedi.. Şimdi gene Taksim'e gidiyoruz.. Yarım saattir dolaştığımız haybeye gitti.. Dur bakalım, bir çaresini bulacağız elbette bu işin..

Gene ara sokaklardan birine girdi. Ama ne tarafa sapacağını bir türlü kestiremiyordu.. Tam Yeniçarşı'ya çıkacağı sırada, önüne bir trafik polisi daha dikildi, Galatasaray yolunu gösterdi:

— Yürrrrrrrü, mastor imamın damadı!.. Diklen yukarıya..

Şoför boynunu büküp polisin gösterdiği yola girdi. Bu sefer kadın huysuzlandı:

— Ayol oğlum, nereye gidiyoruz böyle?.. Bir sağa sapıyoruz, bir sola sapıyoruz.. Adalet Partisine döndük a canım.. Nereye gideceğimizi bilemiyoruz..

Araba Galatasaray'a çıkmıştı. Polis oradan da Taksim istikametini gösteriyordu. Şoför burnundan soluyordu:

— Ben artık bu zenaati bırakacağım, dedi. İnsan, darülfunun mektebine gitse, gene de bu trafiği öğrenemez.. Neme lâzım benim İstanbul'da şoförlük etmek.. Alırım bir gazete, hem havadisini okurum, hem de bilmecesini hallerim. Paşa göynümü üzmeden eğlenir, vakit geçiririm.

Taksim'e geldikleri vakit trafik polisi Harbiye tarafını gösterdi şoföre.. O zaman o da gaza bastı, son hızla koşmıya başladı. Yolcular, şaşırmışlardı: Arkada oturan:

— Bana bakasın şoför efendi, dedi.. Kırk beş takkedir dolaşooruz, gene de nereye gittiğimizi bilemooruz.. Sen beni Şişhaneye götüreceksin, yoğsam götürmiyeceksin?..,

— Götürmiyeceğim arkadaş..

— Öyleysem nereye götüreceksin?..

— Ben seni nereden aldım?..

— Pangaltından almışındır..

— Seni Pangaltıya götürüp bırakacağım.. Orada, kendi başının çaresine bakarsın..

Kadın atıldı:

— Oğlum ya ben ne olacağım?.

— Seni de Harbiye'ye bırakacağım valde.. Ne haliniz varsa görün.. Artık ben bu işe dayanamıyorum.. Sizi oraya bıraktıktan sonra, doğru Bakırköy Hastanesine gideceğim..

— Ayol evlâdım orada ne yapacaksın?..

— Kendime bir şok yaptıracağım.. Çünkü bu trafik böyle giderse, bu işin sonu da, ya şok, ya b... Arzedebildim mi teyzeciğim?...

Adnan Veli

Pazar dönüşü!

![Ankara Mektupları — Nimet Arzık]

Güzel Ankara

Kaldırıma yumurta sarısı dökseniz, pişer kaskatı... Amansız bir sıcak var. Kindar bir sıcak. Hınçlı bir sıcak. Despot bir sıcak... Kendinden başka birşey düşündürmek istemiyor kimseye. Vallahi kullandığım sıfatlar kasıtlı değil... Aklımda dönen dolaşan onlar nedense...

Ulus gazetesi harman harman neşriyat yaparken, İsmet Paşa çivi çivi dalıyor sulara. Farkında mısınız kiii, dünya tersine döndü?... Evvel zaman içinde, «Paşa» beklerdi başkenti. Meclis üyeleri giderlerdi dalarlardı maviliklere, böyle soluk soluğa çalışacaklarına... Hükûmet başkanları bizde, hafta sonu tatillerini keşfediyorlar geç de olsa... Her tutumları geç ya!..

Kaldırıma yumurta sarısı dökseniz pişer kaskatı. Meclis soluya soluya, çekişe çekişe, mavilikleri özliye özliye çalışıyor... Mavilikler uzaaak...

«Gelenekçi» milletvekillerini, Adada, klüpte odaları bekliyor: İstanbul sosyetesiyle tanışacaklar orada, taşra çocukları... Beş kere elbise değiştiren zarif hanımlarının parfömlü rüzgârından geçecekler. Tunçlaşmış bikinilerin yanına yaylalar gibi uzanacaklar, ve deneyecekler «sağlamlıklarını...» Ne kalacak «sağlamlıklarından» bilemem...

Sıcak, akşam vakti bile yumuşamıyor, intikam alırcasına... Sazlı cazlı bahçelerde nefes yok, nefes... Sazlı cazlı bahçe kaç tane ki zaten Ankara'da?... Onlar da yarı yarıya boş, keseler gibi!

Yalnız Ankara Palasın bahçesi, doluyor... O da hava alma ihtiyacından değil. İki hatunun pehlivanlar gibi ortaya çıkıp, tiftik örtülü bir döşek üzerinde düşe kalka, birbirlerinin kılıflarını sıyırmalarından... Hanımları çok ilgilendiriyor bu kılıf sıyırma ameliyesi... Dostum bir doktor kendine göre izahını yaptı: «Efendim, substitution var (Sübstitüsyon = kendini karşısındakinin yerine koyma...)» Eh madem ki sübstitusyon varmış, itirazım yok... Koskocaman frenkçe ismi olan şeylere nasıl itirazım olsun?...

İngiltere'de bir profumo sevdalandı, da bütün hükûmet dalgalandı ve durulmadı henüz. Sırf bir gönül meselesinden ötürü itimat oyuna baş vurma mecburiyetinde saydı kendini... Bizim hükûmetten sağlamlık öğrensin âlem!.. Neler oldu neler bitti de ne sarsıldı, ne de itimat oyuna baş vurmayı aklına getirdi. Sağlamlık buna derler işte!.. Tınmaz bir sağlamlık!... Bu parantezi burda açıyorum, çünkü her konuştuğum vatandaş bu sıcakta bunca sağlamlığa takılıyor...

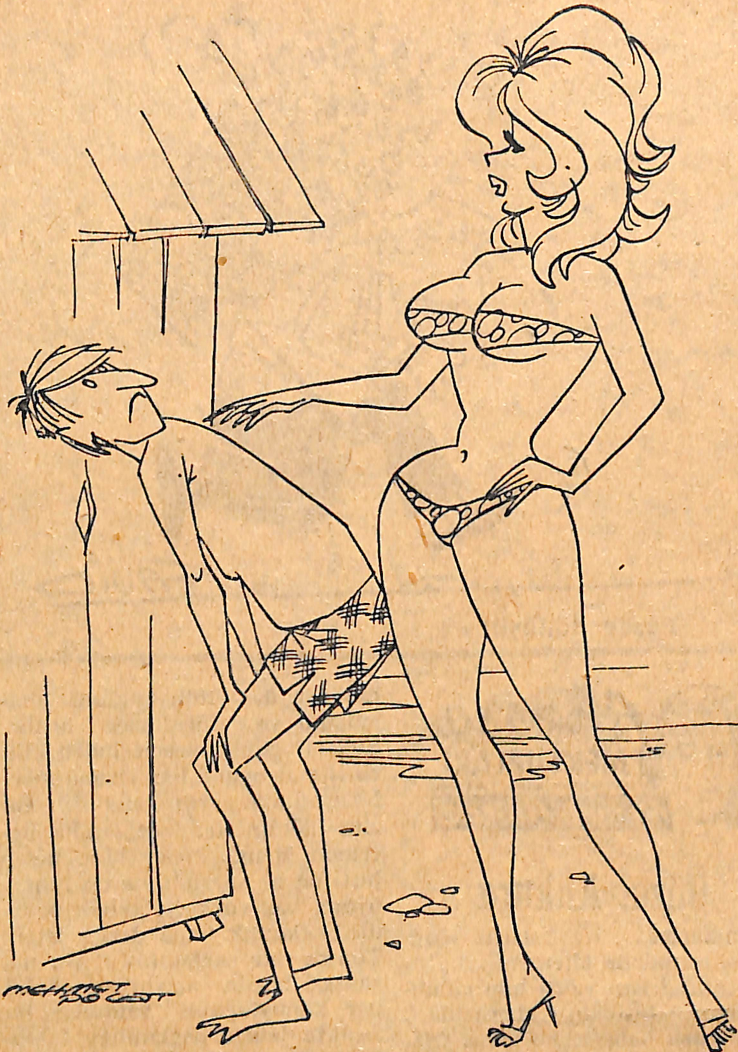
Kabinede değişikler oldu. Şükür tanımadığımız çehreler, tanıdıklarımızın yerini alıyor yavaş yavaş... Bakanları şöyle övüyorlar. Her devrin bir övmesi vardır. Bir zaman «çapkın» diye överlerdi, şimdi «aksiii» diye övüyorlar... Görüyorsunuz ki değişiklik büyük...

Şehir sıcak. Kaldırıma yumurta sarısı dökseniz pişer kaskatı. Kuplarda dondurmalar su salıveriyor saniyede. Kızılayın alışkınları o cehennemde, «tazanpur» ediyorlar üşenmeden!.. O müessese de sağlam. N'eyliyeceğiz bunca sağlamlıkta?...

Bu «tazanpur» kelimesini yeni öğrendim... Yeni öğrenilen şeyleri denemek hoş oluyor, dimi?...

«Dolmuşların yollarda durup yolcu almaları yasak.» — Gazeteler —

Balıklama!

— Ulan enayi, ben buradayım, kimi dikizliyorsun?..

Lekeler!

Göz doktorunun muayenehanesinden içeri giren adam,

— «Doktor bey» der, «gözlerimden çok şikâyetçiyim nereye baksam hep yeşil lekeler görüyorum!...»

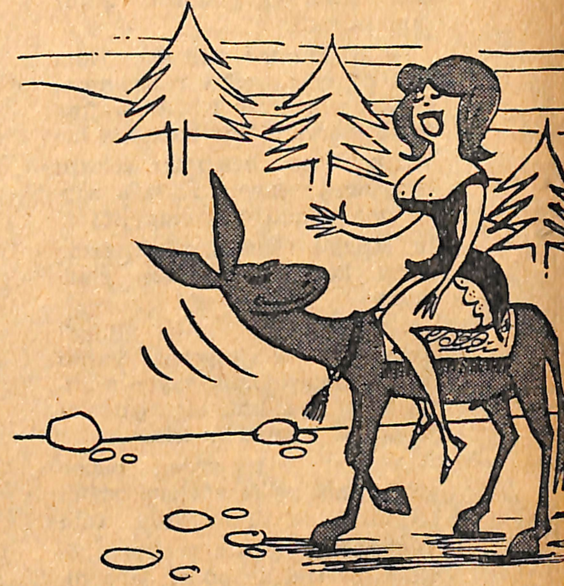
Doktor, hastayı sıkı bir muayeneden geçirdikten sonra hususî bir gözlük kullanmasını tavsiye eder.

Bir hafta sonra hasta doktora telefon eder.

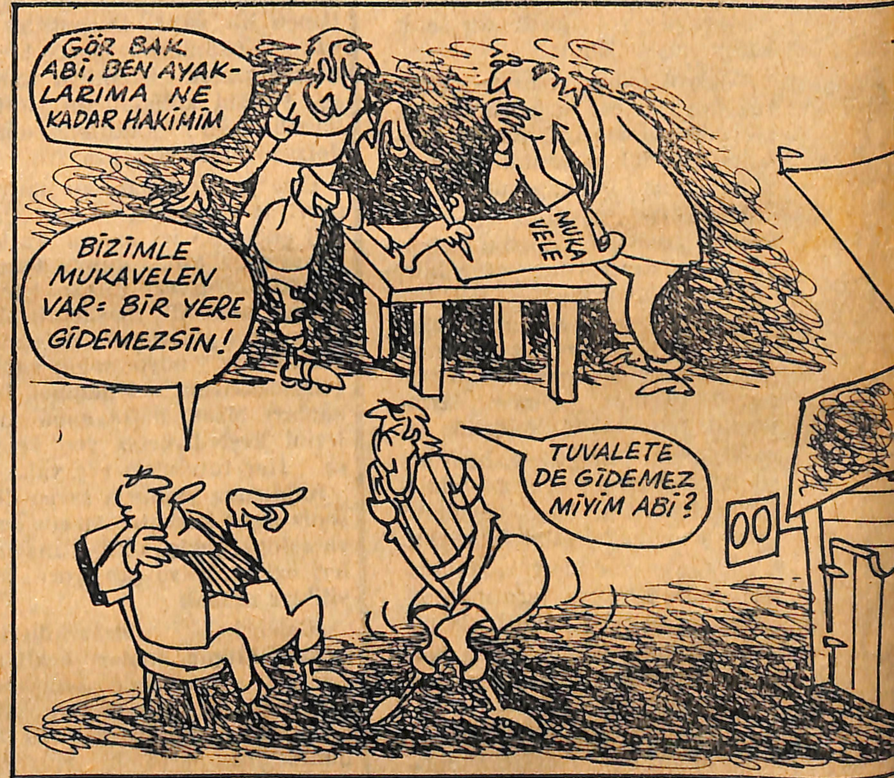
— Alo!.. Doktor bey, tavsiye ettiğiniz gözlükleri aldım.

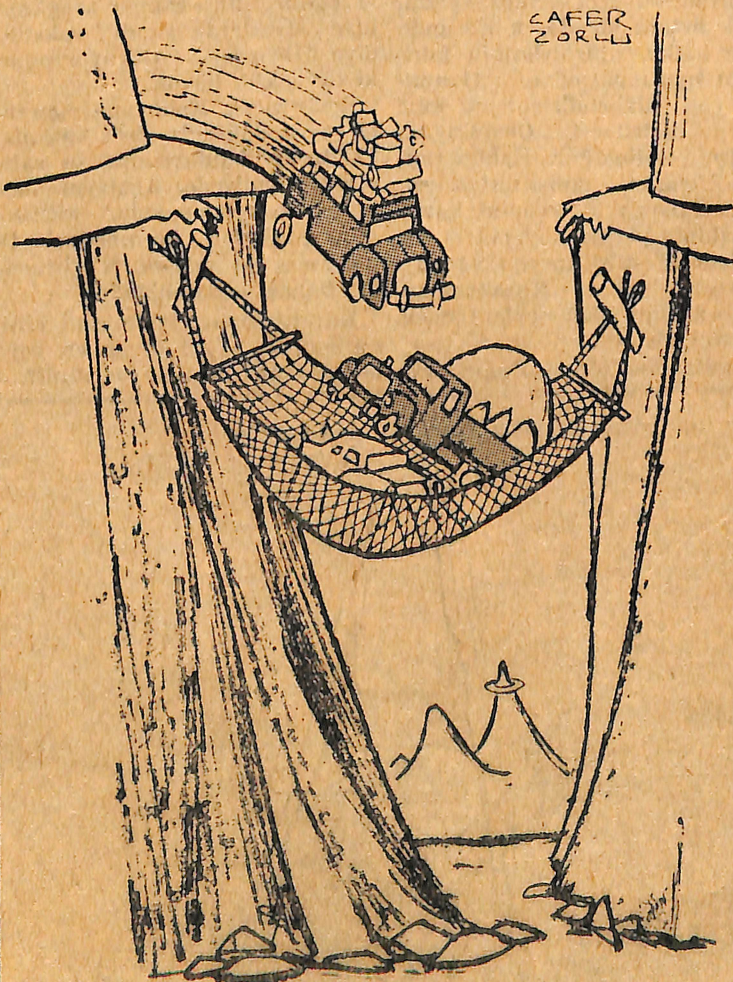
— Peki, ya lekeler?...

— Harika, doktor bey!.. Onları şimdi her zamankinden daha net görüyorum!

— Aman ne eşek şeeey... Dön

Trafik kazalarına karşı: Tedbir!

Ressamın borcu!

Ev sahibi bir hayli borcu olan, ressam kiracısına, şöyle bir teklifte bulundu:

— Şubat aylığı yerine karımın, mart aylığı yerine benim resmimi yaptınız. Peki ya nisanı nasıl ödeyeceksiniz?

Ressam hemen cevap verdi:

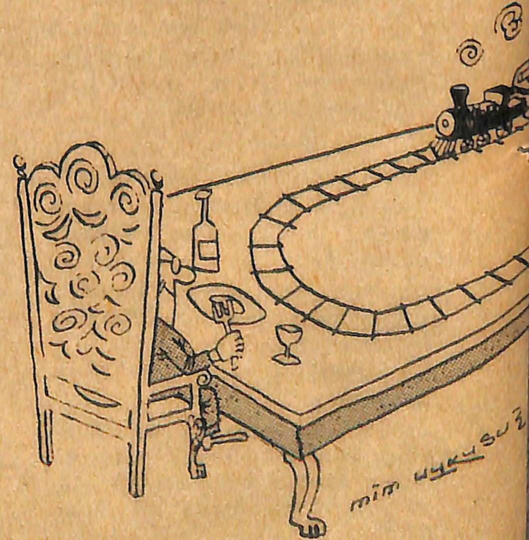
— Çocuğunuz olmasını bekliyeceğim!...

* * *

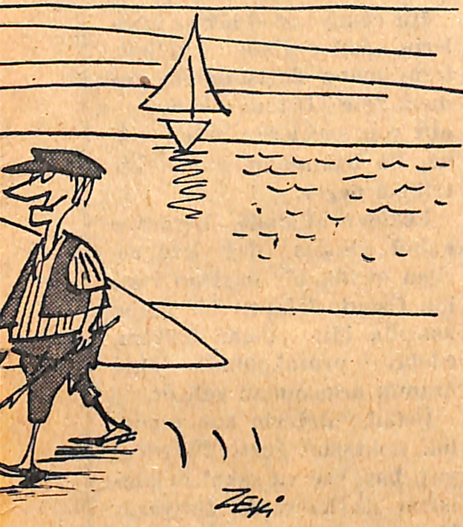
Ama nereden bulacak?

Adamın biri vasiyetnâmesini hazırlıyordu:

«Karıma on milyon bırakıyorum, kızıma altı milyon, oğluma dört milyon, anneme de iki..» Sonra birden durup elini alnına vurdu: «Allah kahretsin... Bu kadar parayı nereden bulayım ben?»

Yazı

dönüp yüzüme bakıyor!

Rahat yer

Genç bir çift sinemaya giderler, film başladıktan bir müddet sonra, genç adam kıza doğru eğilir, sorar:

— Önündeki adam görmene mâni oluyor mu?.

— Hayır, çok iyi görüyorum...

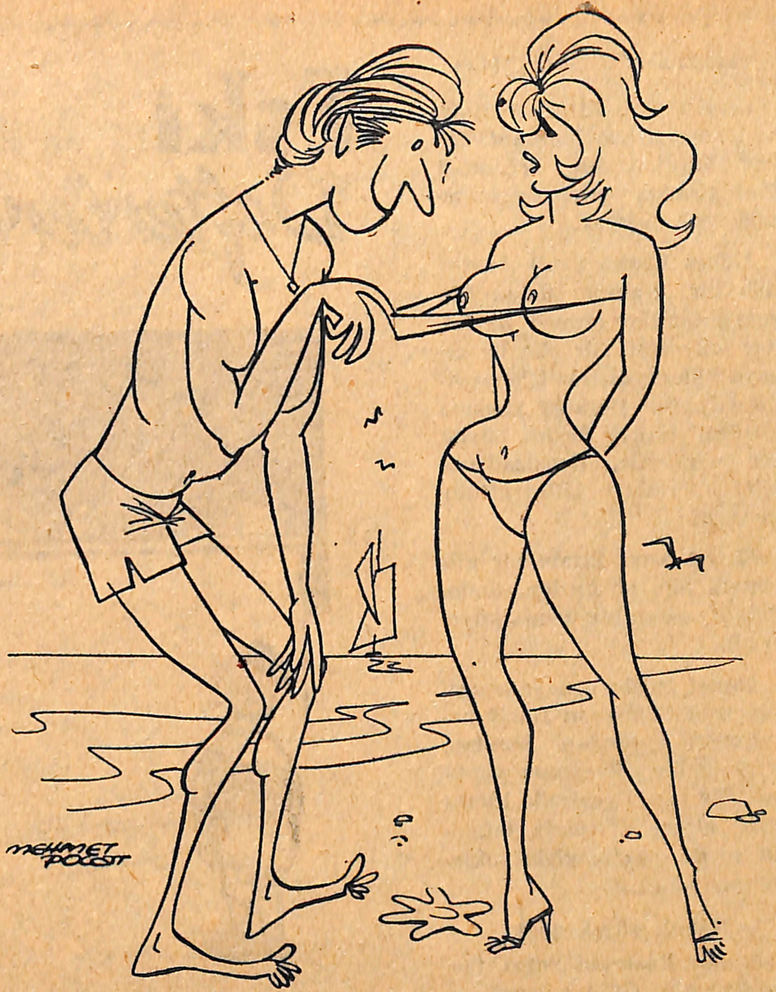
— Sağındaki adam dirseğiyle seni rahatsız ediyor mu?.

— Hayır etmiyor...

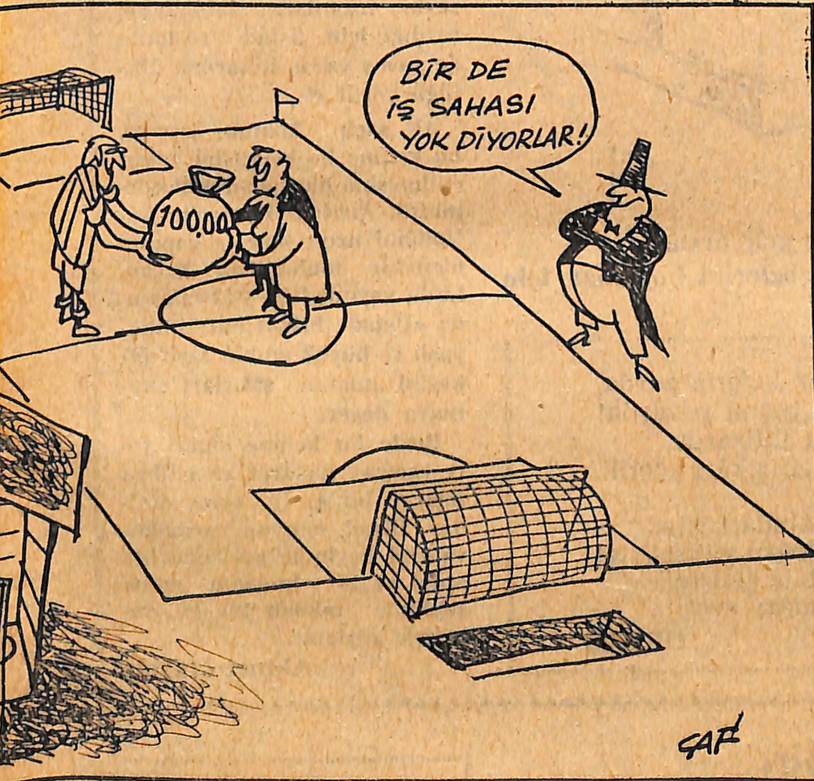
— Arkandaki adam, dizlerini senin koltuğuna gömüyor mu?.

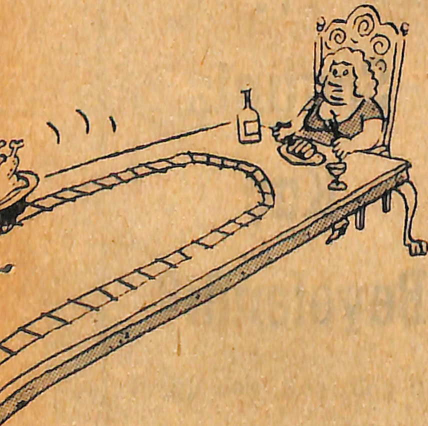
— Hayır.

— «Öyle ise», der adam; «gel benimle yer değiştir!..»

— Şimdi inandın mı, mayomun lasteks olduğuna!..

Bikini

Plâjda iki genç konuşuyordu. Biri karşılarındaki sarışın kızı göstererek sordu:

— Sence şu bikinilerin büyük bir kıymeti var mı?

— Var...

— Nedir?

— Küçük bir şey saklaması!..

* * *

Mavi vazo

Çocuk, annesine yaklaştı:

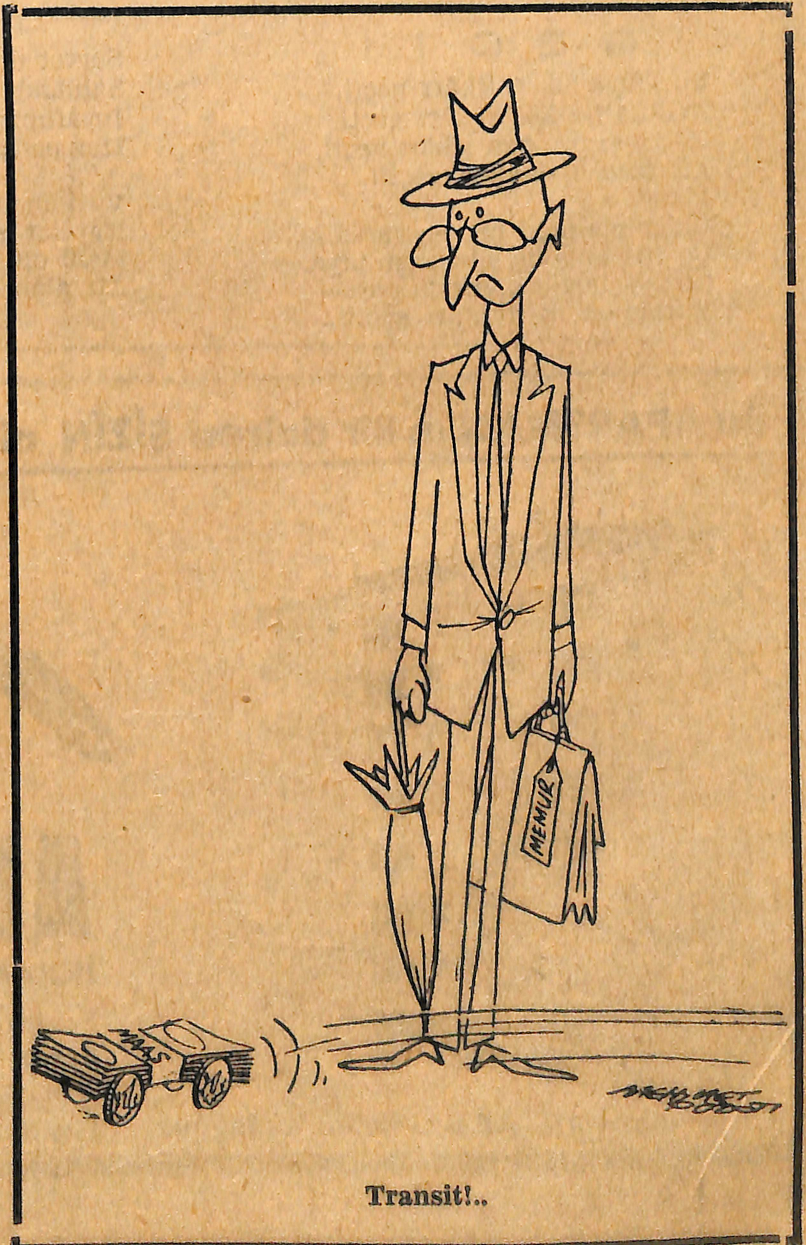
«Doğum gününde sana ne hediye alacağım, biliyor musun anneciğim?»

«Ne alacaksın yavrum?»

«Çiçekleri koyabilmen için büyük mavi bir vazo.»

«İyi ama, bizim zaten büyük, mavi bir vazomuz var.»

«Hayır anneciğim, yok. Biraz evvel ben kırdım çünkü.»

Transit!..

Kitabın kâğıdı

Günün en ünlü sanat otoritesi Recaizade Mahmut Ekrem beydi. Onun beğendiği eser güzeldi, onun beğenmediği eser çirkindi.

Ahmet Râsim yeni bastırdığı bir kitabını üstad Ekrem'e takdim etmeyi ne kadar istiyordu. Bir gün bu arzuya Süleyman Nâzif bey yardımcı oldu. Beraber yalısına gittiler, Ahmet Rasim büyük bir nezaketle, Recaizadenin elini öpercesine iğilip kitabını verdi.

Ekrem bey kitabı bir göz ucuyla bile süzmeden, önündeki masanın bir ucuna koyuverdi.

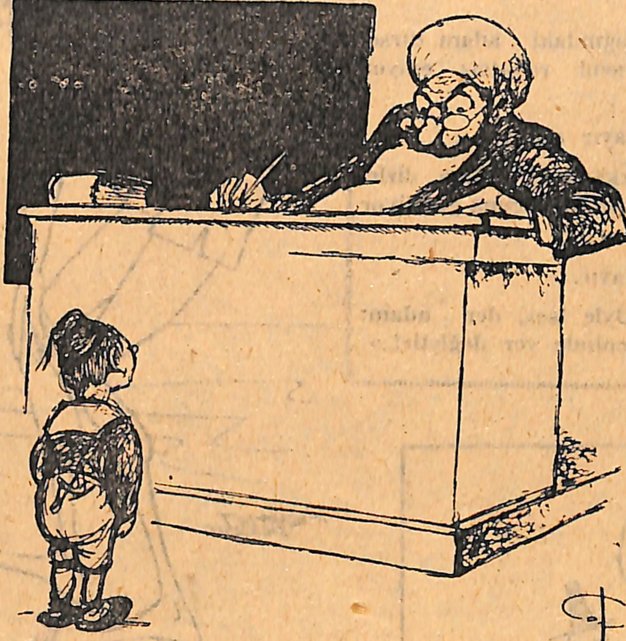
Ahmet Rasim'den çok, araya giren Süleyman Nazif bozulmuştu. Şundan bundan, isteksiz bir konuşma yaptılar. Bir ara, Recaizade kitabı eline almak lütfunda bulundu ve iki parmağiyle yokladıktan sonra:

— Kâğıdı güzel, dedi.

Ahmet Rasim'in sabrı taşmıştı artık. Gülümsiyerek:

— Evet, üstad, dedi, sizin Zemzeme'nin kâğıdındandır!

Eski Defterlerden

— Niçin her gün mektebe kalemsiz geliyorsun?
— Ne yapayım hocaefendi, ablam gözlerini boyamak için alıyor!

GEÇTİ

Vurgunculuk ihtikârı geçti,
Namûs ile kesbi kârı geçti,
Her pençeye can şikârı geçti,
Atı alan Üsküdârı geçti!..

Elden ele uçtu her ne varsa,
Üç yüz bine üç yüz arşın arsa,
Göz yaşları ceplerinde parsa!
Vurgunculuk ihtikârı geçti!..

Servet dönüyor kâğıtla zarda,
Şahlandı uyuz tavuk pazarda!
İnsâfımız artık ihtizarda,
Her pençeye can şikârı geçti!..

Vurguncunun âbidâtı işte:
Kat kat göke doğru yükselişte!
Mâni oluruz öbür gelişte!
Atı alan Üsküdârı geçti!..

ORTAÇ

Üstad

Bir cemiyette ahlâk ve âdetlerin nasıl değiştiğini kelimelerin mâna değişiminde görmeli. İşte «Üstad» kelimesinin son senelerde aldığı mâna, bu bakımdan, küçük bir tetkike değer.

Eskiden «Üstad» herkesce kabul edilmiş değerlere verilen büyük bir payenin ismi idi. Üstad, dâhiden bir rütbe aşağıda idi: Üstad Ekrem, edebiyat protokolünde, dâhi-i âzamın arkasından gelirdi.

Üstad, değerin son olgunluk noktasını gösterdiğinden, yaş, baş, saç ve sakal anlamlarını da kavrardı. İhtiyarın hürmet gördüğü, sakalın çenede çirkin görünmediği çağlarda, üstad sözünün utanılacak bir mânası olamazdı.

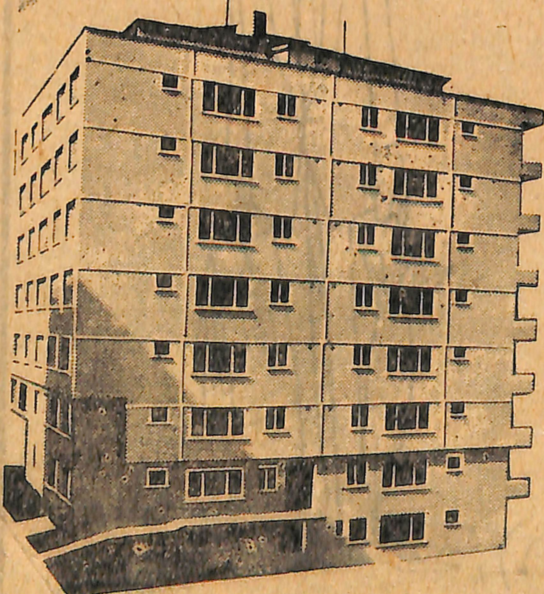
Son yıllarda, maddî hayat zevki insanları alabildiğine sardığı için, üstad sözünün de yavaş yavaş itibardan düştüğü görülür!

Ak saçlı Anatole France, bu kelime ile kendisine hitap edilmesine hiç tahammül edemezdi. Anatole France'in kâtipliğini uzun seneler yapmış olan bir muharririn geçenlerde yayınladığı hâtıralarında «Üstad» hitabı karşısında, yaşlı ve büyük edibin zarif öfkesini anlatan satırları okumaya değer.

Bizde bu kelime şimdi yarı yarıya hakaret ve istihza taşıyan bir garip şaka sözüdür. Üstad, okuyup yazmakla vaktini beyhude geçirmiş bir aptal ve bir bunağın sıfatı şeklinde mânalı bir gülümseyişle söylenir.

Ahmet Haşim

Bu APARTMAN'ın Bir dairesi SİZİN olabilir.

AKBANK

İKRAMİYE APARTMANI

Nişantaşı – Topağacında
Kalorifer, sıcaksu tertibatlı
Asansörlü, Parkeli, Gömme banyolu,
Lüks olarak inşa edilmiştir.

Tasarruflarınızı AKBANK'ta toplayınız.

AK—181

Gelecek Sayıda

* * *

Saatiniz Kaç Beyefendi?

Bu çok, çok, çok güzel hikâyeyi de :

Aziz Nesin

yazdı.

bu da böyle bir AŞK...

Emile Zola vaktiyle: «Aşk bir mucizedir» demiş. Evet, böyle demiş ama fazla tafsilât da vermemiş. Neden?... Niçin?... Belli değil.

Kitap ve ansiklopediler hep buna benzer büyük büyük lâflarla dolu. İşte bunlardan birkaçı:

«Erkek az sever, çok âşık olur. Kadın çok sever, az âşık olur.»

«Aşkın doğum sebebi meraksa, ölüm sebebi alışkanlıktır.»

«Taptığımız kadına ait bile olsa, çorbadaki saç daima canımızı sıkacaktır.»

«Aşk mevzuunda bir kadını kalbinden mi vurmak istiyorsunuz?. Boşluklarına nişan alın... Yani kafasına.»

Fakat bu seriye dahil bütün iddiaları çürüten en güzel lâf şu:

«Aşkın ne olduğunu öğrenmeğe kalkışan herkes sonuna kadar öğrenci kalacaktır.»

Necmi de aşkı merak etmişti. Sonra çok pişman oldu ama iş işten geçmişti artık.

* * *

İrfan, en yakın arkadaşlarından Necmiye o gün sokakta rastladığı zaman hayretler içinde kalmıştı. Onu görmeyeli ancak iki ay oluyordu. Bir insanın iki ay içinde bu kadar değişmesi şaşılacak şeydi doğrusu.

Bir deri bir kemikti âdeta. Sırtı kanburlaşmış. Kolları iki yanına sarkmış... Suratı sapsarı, gözleri de kan çanağından farksız. Nerede bir vakitlerin zarif, yakışıklı, tığ gibi delikanlısı? Sanki o gitmiş de yerine bir başkası gelmiş.

— «Nedir bu halin senin böyle?...» diye İrfan biraz merak biraz da merhametle sordu. «Ne oldu sana?... Hasta mısın? Hastalıktan yeni mi kalktın? Yoksa hastalanmak üzere misin?... Anan mı öldü? Baban mı öldü? Yoksa sen mi ölmek üzeresin? Hani yirmi yıllık arkadaşım olmasan seni tanımakta zorluk çekerdim vallahi. Aman yarabbi?... Bir insan iki ay içinde bu kadar değişebilir mi?»

Necmi boynunu sol omuzuna doğru bükmüştü. Sağ elini kalbine doğru götürerek derinlerden gelen bir sesle mırıldandı:

— «Bu suallerin cevabı iki kelimeden ibaret: Aşık oldum.»

— «Aşık mı oldun?...»

— «Evet.»

— «Kime?»

— «Tanırsın... Ortaokulda sınıf arkadaşımızdı... Mine.»

— «Mine mi dedin?...»

— «Hayır Mine dedim...»

— «Bu vaziyette bir de nükte mi yapmağa kalkıyorsun ulan?»

— «Ne nüktesi yahu?... Benim içim kan ağlıyor... Yemeden içmeden kesildim iki aydır... Görmüyor musun halimi?... Ben neredeyim... Efendim nerede?...»

* * *

Mine'nin ne mal olacağı daha ortaokul sıralarındayken belliydi. Büyüdükten sonra da başlıbaşına bir felâket olmuştu. Onu sokakta gören her erkek en azından üç kere arkasına dönüp genç kızı ısrarla süzmekten kendisini alamazdı. Bir yürüyüşü... Bir salınışı... Göğsünü ileri ileri bir çıkarışı vardı... Görülmeğe değerdi doğrusu. Vücudunda ne küçük bir fazlalık ne de ufak bir noksanlık bulamazdınız.

İrfan, Necminin koluna girmişti. Bir yandan da konuşuyordu:

— «Mine'ye âşık olduğun için seni tebrik ederim... Fakat benim bildiğim... Bir kadına, bir kıza gönül vermek vakitsiz ölmek mânasına gelmez... Değil mi?...»

— «Öyle ama Mine'nin hiçbir şeyden haberi yok henüz...»

— «Haberi yoksa haber ver be kardeşim...»

Necmi, ümitsiz bir ifadeyle başını iki tarafa sallıyordu:

— «Haber verebilsem bu hallere düşer miydim hiç?... Elime çok uygun fırsatlar geçti... Tam altı defa aşkımı itiraf için davrandım... Fakat her defasında da dilim tutuldu... Kekelemeğe başladım... Garip bir şey var bu kızda... Başbaşa kaldık mı ne yapacağımı şaşırıyorum... Elim ayağım titriyor... Kalbim de göğsümü yırtıp dışarı fırlayacakmış gibi çarpmağa başlıyor.»

— «Vay beceriksiz vay... Bütün bu haller çok demode ve çok gülünç... Zamanımızda böyle şeylerin lâfı bile olmuyor artık. Anlıyor musun?... Biraz silkin... kendine gel... Madem istiyorsun elde edeceksin... Elde edemiyor musun?... İstemekten vazgeç öyle ise.»

— «Söylemesi kolay... Benim yerimde sen olsan ne yapardın?»

— «Boşuna vakit kaybetmeğe lûzum yok. Gevezeliği bırak da cevap ver... Senin bana itimadın var mı?...»

— «Olmaz olur mu?... Bunu benim kadar sen de bilirsin.»

— «Öyle ise mesele yok... Bu işin idaresini üstüme alıyorum. Gayet iyi tanıdığım bir doktor var. Senin durumuna düşen birkaç kişiyi öyle bir tedavi etti ki... Buna düpedüz mucize demek lâzım. Tedavi süresi üç hafta. Kliniğe girdikten 21 gün sonra çık, aynaya bak kendini tanıyamazsın... Güreş müsabakalarına gir şampiyon ol... Mukavemet yarışlarına katıl birinci gel... Anlıyor musun?»

Necmi'nin gözleri parlamağa, yüzü de gülmeğe başlamıştı:

— «Sahi mi söylüyorsun?... Bana bu iyiliği yapacak mısın?...»

— «Yapacağım... Yapacağım... Sen hiç merak etme... Müsterih ol... Üç hafta sonra herşey düzelecek. Şimdi benimle beraber gel.»

* * *

Yirmi bir gün sonra Necmi, yattığı klinikten tamamiyle değişmiş olarak çıkıyordu. Sırtındaki kanbur kaybolmuştu... Vücudu yine eskiden olduğu gibi bir atletinkinden farksızdı... Ensesi ve yanakları kıpkırmızıydı. Yüzündeki mahçup ifadeden, bakışlarındaki tereddütten eser bile kalmamıştı.

Çelik bazulu, çelik iradeli bir adam olmuştu birdenbire. Otobüste ayağına basan, bastıktan sonra da özür dilemeğe lûzum görmeyen birini okkalı bir yumrukla yere yıktı, ikinci defa bilet soran kontrolu sağ eliyle yakasından tutup havaya kaldırdı, sol eli ile de cebindeki bileti çıkarıp gösterdi.

Yolda, kıyasıya dövüşen ızbandut gibi iki adama tesadüf etmişti. Kimse aralarına girip onları ayırmağa cesaret edemiyordu. Necmi bir hamlede heriflerin ikisini de omuzlarından yakalayarak önce kafalarını şiddetle birbirine çarptı... Sonra birini bir tarafa, diğerini de öbür tarafa fırlattı.

Daha sonra bir çiçekçiye girerek kocaman bir buket yaptırdı ve koşar adımlarla Mine'nin evine yöneldi. Bir yandan da mırıldanıyordu:

— «Yavrum Mine... Ayağını denk al... Hayır dediğin takdirde kendini yok bil...»

Sual dolu gözlerle kendisine bakan kapıcıya bir omuz vurarak apartımana girdi. Asansöre binmeğe lûzum yoktu. Merdivenleri dörder dörder atlıyarak Mine'nin kapısını çaldı.

* * *

İki ay kadar sonra İrfan en yakın arkadaşı Necmiyle yine yolda karşılaşmıştı. Necmi geçen seferkine nispetle çok daha bitkin çok daha perişan vaziyetteydi. Sırtı büsbütün kanburlaşmış, gözleri ferini kaybetmiş, suratı büsbütün solmuş, velhasıl tepeden tırnağa paçavraya dönmüştü.

— «Ne oldu sana böyle?... Klinik tedavisi mi fayda etmedi? Yoksa Mine'ye açılamadığın için mi yine bu hallere düştün?...»

— «Ne o ne de bu?... Ama eskisinden çok daha fena olduğum muhakkak...»

— «Sebep?...»

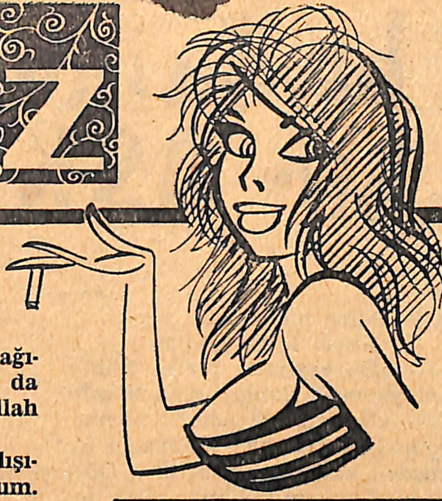
— «Sebep çok basit kardeşim çok basit... Mine teklifimi çok müspet karşıladı. Bir ay önce evlendik. Hepsi bu kadar.»

Yazısız

Filiz

Orhan Kemâl

— 4 —

Bakkala, kasaba gitmedin mi? Tezgâh gerisinde sıkıştırmadılar mı? Elbette her kızın başından geçer şekerim. Ayıplamıyorum, ayıplamıyorum ama, ne diye kayırıyorsun kızını? Bütün gün o da, küçüğü de gezer dolaşırlar. Nerelerde, kimlerle ne haltlar karıştırdıklarını ne biliyorsun? Tabiî yaa!.. Ben kaçın kurrasıyım yavrum?»

Dışarda gene Filizin sayıklaması:

— Eeeh sen de be!

Kimeydi bu «Eeeh?» Yarın uyanınca sorsa söylemezdi kâfir kız. Şu taksitçi meselâ.. Kimbilir ne kadar asıldı da bir günden bir güne gelip... Söylemezdi, huyu buydu. İşini kendi kendine çözümler, ne babasına, ne annesine... Babasına hele, Allah yazdıysa bozsun. O beş vakit namazında niyazında taksitçi kimbilir neler demiş, ne vaatlerde bulunmuştur. Kocasına kalsa, «Talibin güzeli, çirkini, ihtiyarı genci olmaz!» der çıkardı içinden. Öyle demişti zaten. Taksitçi «Oğluna değil de kendine istiyorsa kızı ya?» diye şakaya vurmuştu da, adam ciddî ciddî yapıştırıvermişti: «Olsun. Bir, iki demem veriverirdim!»

— Anneciğim, anneciğim!!!

Birden doğruldu yatakta. Kocasını uyandırarak sedirdeki yataktan indi, dışarı çıktı: Yorgan kaymış, bacaklar eteklerin altından kasıklarına kadar... Hava sıcaktı ama, gene de yorganı üzerlerine almaları... Yahut, hiç olmazsa ince bir örtü. Kocası helâya filân diye kalkabilirdi.

İçerden adamın kalın öksürüğü.

Tamam, uyanmıştı gene. Kızlarının savrulmuş etekleri altından beyaz beyaz gözüken bacaklarına bir kenardaki beyaz yatak çarşafını alıp örttü, odaya döndü.

Adam tam bu sırada bir kibrit çakmıştı, sigarasını yaktı.

Kadın:

— Gece vakti, içme şu zıkkımı işte!

Ay, lâcivert gökyüzünde aşağılara kaymıştı bir hayli.

Kadın kocasının yanına geçip uzandı yeniden. Elini üstüne attı:

— Küt küt öksürüyorsun, bir de..

Adam tam sırtüstü uzanmıştı. Gözleri alacakaranlık tavanda.

— Atın ölümü arpadan olsun, dedi kalın kalın.

— Deli!

— Niye?

— Atın ölümü arpadan olsunmuş. Sen ölüp kurtulacaksın ama ben?

Başını yastıkta karısına çevirdi:

— Ne olur sana?

— Bizi kime bırakacaksın?

Acı acı güldü:

— Sen, kızların...

— Ne olmuş bana, kızlarıma?

— Ben aradan çıkarsam sizi yerde komazlar!

— Hadi hadi, gene deli deli konuşma!

— Korlar mı? Yalan mı? Sen de, kızların da zengin koca, zengin babaya lâyık mücevherlersiniz. Ne yapalım? Yok artık. Zengin değilsek de kendi yağımızla kavruluyorduk, onu da yitirdik. Eeeh, Allah. O Allah varsa...

— Sus haydi sus. Ben çalışıyorum, yerimden memnunum. Yarın kızın da başlarsa çalışmağa...

Adam karşılık vermedi. Vermedi ama, içinden yağlar gidiyordu. Bir zamanların ele avuca sığmaz, attığı attık, tuttuğu tuttuk rüştiye talebesini düşündü. İzmir yakınlarındaki şipşirin bir kasabada doğmuştu. Arzuhalciydi babası. Annesi başında hemen her zaman beyaz başörtüsü, elinde tesbih, pıtırdıyan dudaklarında mırıl mırıl bir dua...

«— Hüseyinime besmelesiz meme vermedim!»

Derdi çokluk. Beş vakit namaz, üç aylarda oruç, ramazanlarda, bayramlarda gene aptes, gene oruç, gene başında beyaz başörtüsü. Ak sakallı babası da. Küçük Hüseyin'ini yanından ayırmazdı. Küçücük bir yazıhanesi vardı çarşı içinde. Rahlesinin başında sık sık «Al-lah, Celle celâlehuu!» diye köylü müşterileri beklerdi. Ellerinde ufacık ufacık sepetler, küçük yağ çömlekleriyle gelirlerdi. Üstleri başları paramparça, elleri toprak renginde, kuru kuru, dilleri acı. Ak sakallı efendiden büyük, çok büyük faydalar umarak başına toplanırlar, efendinin cızırdıyan kamış kaleminin eseri-cedit kâğıdı üzerine galiberdi moruyla yazdıklarına dikerlerdi gözlerini.

Hüseyin ufacıktı o zamanlar ama, babasının hatırı için herkes severdi onu. Komşu dükkânlara dalar, raflardaki kavanozlardan üzüm alır, fındık alır, boyalı halka şekeri alır, para lâfı olmazdı. «...Canım efendim bet bereket vardı o zaman, hatır gönül vardı. Şimdiki gibi sen sensin, ben ben değildi ortalık, Bir Ramazan, bir Bayram gelmez mi? Allah sizi inandırsın, evimiz güm gün gümlerdi. Evet babam bir arzuhalcıydı ama, sabahtan akşama kadar sarı lira keserdi sarı lira!»

Eski arabacı Hüseyin efendi bu türlü konuşmaların daniskasına Fatih ara sokaklarındaki kahvelerde dalar çokluk. Kendi gibi, «Feleğin sillesini» yemiş, devlet, parti, VC. düşkünü ahbaplarıyla toplandılar mı, her biri bir kahraman, başlarlardı eski günlerden yakın geçmişe. Bet, bereket her gün bir parça daha ortadan kalkıyordu, ne olacaktı bu gidişle ortağın hali bakalım!

Öksürdü.

— Ne düşünüyorsun?

İçini çekti:

— Ne bileyim ben ne düşündüğümü?

— İnsan ne düşündüğünü bilmez mi?

Gene kahırlı kahırlı:

—Bilir ama bilmez. Bir erkek, bir aile reisi ekmeğini yitirip de karı, çoluk çocuk eline muhtaç hale düştü mü, bildiğini de, bileceğini de unutur!

— Ben de, kızın da senin başına kakmayız ki..

— Orasını Allah bilir artık. Ben geberip ortadan silinmeyi istiyorum. O zaman varın ne haliniz varsa görün. Böyle ortalıkta zıran zıran dolaş, karın, yarın kızın başlasın çalışmağa...

— Ee??

— Elâlem tu lânet etsin artık. Herkes ne bilir işin içyüzünü? Sanırlar ki, keyfimden, deyyusluğumdan çalıştırıyorum!

Kadın lâfın gene nereye geleceğini biliyordu:

— Hadi hadi, dedi. Allah bizi kınayanın başına versin, onları bizden beş beter etsin. Sen bizi çalışmağa zorlamıyorsun ki! Ben. Senin az mı iyi günlerini gördüm? Elinde var da götürüp şurda burda yemiyorsun ya!

Karşılık vermedi. Bir ara gene büyük kızı hırçın hırçın sayıklayınca, sordu:

— Yarın gidiyor mu o?

Kadın anlıyarak:

— Gidiyor Allah izin verirse.. dedi.

— Gitsin, gitsin de şu ortağın vaziyetleri düzelene kadar... Haftada elli lira mı verecekler-miş?

— Belli değil. Kendi öyle diyor.

— Nerden biliyormuş?

— Karşıkilerin kızı Beyoğlunda kasiyer ya!

— Bu da mı kasiyerlik yapacak?

— Kitapçı yanında tezgâhtarlık. Sen de amma kulağına söz girmez insansın ha! Günlerdenberi belki bin defa lâfı oldu!

Adam sigarasından duman alıp bıraktı:

— Elli lira, demek ayda ikiyüz. Fena değil. Üçyüz de sen kazanıyorsun, beşyüz. Ne yapalım? Şimdilik..

«Şimdilik» ama, içinde birden bir sevinç. Kira, günlük geçim, ufak tefek, şu bu... O da gidip geldiği kahvelerden birinde bir ocakçılık. En azından on lira günde, ayda üçyüz. Beşyüz daha, sekizyüz.

Karısının elini okşadı. Kadın biliyordu sonun böyle geleceğini, çekmedi elini. Bıkmıştı oysa, hiç de hazır değildi ama, kocası!

Ay iyice devrilmişti. Yıldızlar bir daha meydana çıkmışçasına irileşmişlerdi, pırıl pırıl. Dışarda büyük kızın gene sayıklaması:

— Doğru durun!

Karı, koca duydular, üzerinde durmadılar. Duracak halde değillerdi zaten. Olsalar bile, ne? Ertesi gün sorsalar söylemezdi. Çocukluğundanberi, sokakta, şu kadarken bile, dayak yer, şurası burası sıyrılır, kanar, kimin yaptığını söylemezdi. Arkadaşları söylerlerdi de kızardı arkadaşlarına, bağırır çağırırdı.

Sayıklama daha sert tekrarlandı:

— Doğru durun diyorum işte! Durmuyordu adam. İriyarı, koskocaman, kaba bıyıklı biriydi düşünde gördüğü kitapçı. Şu, gazeteye ilân verip onaltı yaşında kız tezgâhtar arıyan. Yarın gideceği. Düşünde gitmişti. Düşündeki patronu. Okula gidip geldiği yıllarda, okullar açıldıktan bir süre sonra arkadaşlarıyla gidip okul kitaplarını satın aldığı dükkân girmişti düşüne. Gazetedeki ilânın sahibi değildi bu ama, düşünde onu görmüştü. Oydu, almıştı dükkâna, haftada elli lira. Çalışıyordu. Kitaplar, kitaplar. Yığın yığın kitaplar, toz içinde. Dükkânın gerisindeki depoda olurlarmış. İriyarı, kocaman bıyıklı adam da yanında. Tavanda ufacık, tozlu bir ampulün yandığı, loş, basık depo. Kitapları raflara kaldıracaklar, sıra sıra yerleştirecekler sözde. Adam, adamın üzeri kocaman eli. Bu el de mahalledeki taksitçinin eli gibi terbiyesiz. Önce saçlarını okşamıştı. Sonra sonra.. Peki ama bunun için mi gelmişti?

«— Ben buraya bunun için mi geldim?»

Şaşılacak şey, kitapçı değişmiş, bulunduğu yer birden taksitçinin dükkânı olmuştu. A, buraya gelmemişti ki o. Ne diye, ne diye sanki?

«— Siz kitapçıydınız hani?»

«— Aldattım seni!»

«— Gazeteye ilânı veren siz miydiniz?»

«— Bendim tabiî. Seni aldatmak, buraya düşürmek için..»

«— Gideceğim, çekilin!»

«— Hiçbir yere gidemezsin!»

«— Çekilin diyorum!»

«— Çekilmiyeceğim.»

«— Bağırırım, vallahi, billâhi bağırırım!»

«— Kimse duymaz ki. Kapı kilitli!»

Yığın yığın kitapların aralarında bir kaçma, bir kovalama. Kan ter içinde ordan oraya kaçıyor, adam arkasında. Bir ara büyük bir yığın, bir kitap yığınının ardına kaçıyor soluk soluğa. Adam da. Gözlerinden ateş saçarak bakıyor:

«— Hiçbir yere kaçamazsın!»

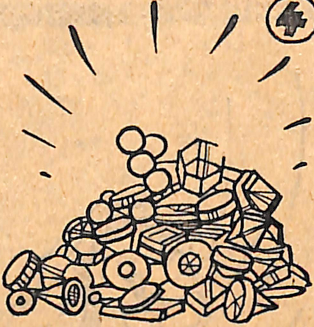
«— Anneciğiiim!!!»

(Devamı var)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

4

SİGORTADAN PARA SIZDIRMAK İÇİN KENDİNİ SOYAN, KUYUMCULAR KRALI ELMASLARI İLE SEVGİLİSİNİ BAŞBAŞA BIRAKIP, DÖŞEMENİN ÜSTÜNDE, SIZI VERDİ ANİDEN...

İLAÇ UMDUĞUM KADAR KUVVETLİ İSE BİR KAÇ GÜNDEN ÖNCE AYILAMAZ KRAL HAZRETLERİ.

ELMASLARI TOPLAYIP KAYBOLMALI HARİTADAN

ŞUNLARIN GÜZELLİĞİNE BAK BE!.. AZ MI TAHAMMÜL ETTİM ŞU HIRTA BU SERVETE KAVUŞMAK İÇİN...

AYY!...

ALLAH KAHRESİN!.. CERYAN DA KESİLECEK SIRASINI BULDU

KİM VAR ORADA?

BURADA MI?.. SEN VE BEN... BİZ VARIZ YANİ... TIPKI DÜNYANIN KURULUŞUNDAKİ GİBİ... BAŞLANGIÇTA DA İKİ KİŞİ VARDI.

DURUP DURURKEN AL BAŞINA BELAYI... BU DA NEREDEN ÇIKTI BE!.. ELMASLARIN PEŞİNDE DOLAŞAN BİR AÇIKGÖZ OLMALI...

İŞİ GÜRÜLTÜSÜZCE HALLETMEK LAZIM... BUNU DA UYUTURUM NASIL OLSA!..

NİYETİ İYİ DEĞİL AMA, DUDAKLARI HİÇ TE FENA SAYILMAZ

SARIŞIN BİZİMKİNİ UYUTMAK İSTİYORDU AMA, SONRADAN BİRLİKTE UYUMAKTA MAHZUR GÖRMEDİ...

TAŞLARI CEBİNE ATTIĞI GİBİ KARANLIKLARA KARIŞTI...

ARKASINDA BIRAKTIĞI AŞK GECESİNİ DÜŞÜNECEK VAKTİ YOKTU

AZ SONRA KENDİ EVİNİN BODRUM KAPISINI MAYMUNCUKLA AÇIYORDU... BODRUMDA GECE KILIĞINI DEĞİŞTİRİP, YATAK ODASINA ÇIKTI...

HOROZLAR ÖTMEYE BAŞLARKEN DELİKSİZ BİR UYKUYA DALDI...

GÜN IŞIDIĞI SIRADA ÖTE YANDA

BİR MEKTUP BIRAKIP GİTMİŞ.. BANA DA NE GÜZEL LÂFLAR SÖYLEMİŞTİ. İNANMIŞTIM ONA

Bu güzel gecenin hatırasını elmaslardan daha büyük bir dikkatle saklayacağım. Teşekkürler...

İMZA
GİZLİ PENÇE

EŞİ GÖRÜLMEMİŞ SOYGUNU YAZIYOR. GİZLİ PENÇENİN KAÇIRDIĞI ELMASLARI YAZIYOOOR!...

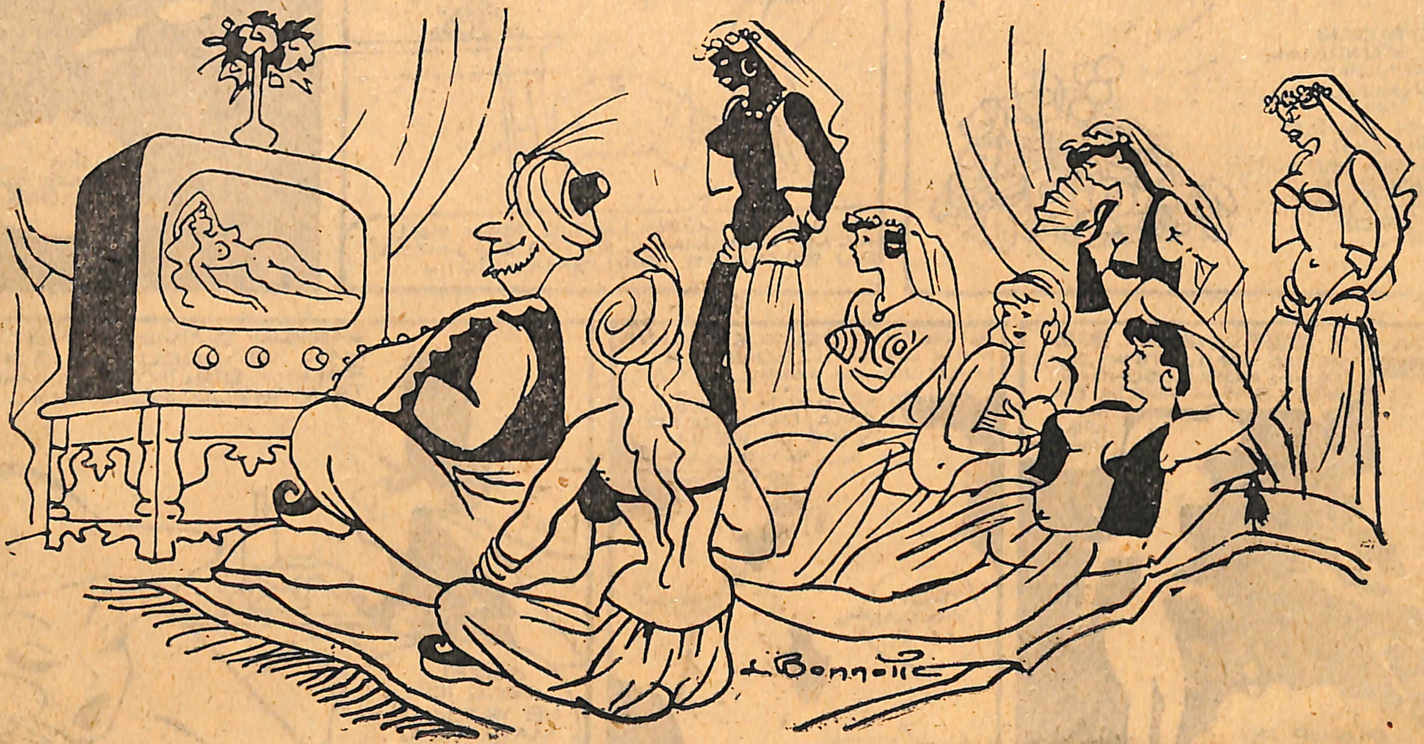

ERTESİ SABAH GAZETELER ÖZEL BASKI İLE SOYGUNU HABER VERDİLER

-DEVAMI VAR-

MİLLETLER GÜLÜYOR

Haremde televizyon!

Böbrek taşı

Hollywood'da hiç bir erkeğe metelik vermeyen, güzel bir yıldız hastalanmıştı.

Hekimler teşhisi koydular.

— Böbreğinde taş var!...

Uzun zaman peşinde koşup, yüz bulamıyan John Barrimur bu haberi duyunca,

— Kalbi böbreğine düşmüş olacak, dedi.

* * *

Sophia Loren

Ruh doktorunun muayenehanesinden içeri giren adam yana yakıla sorar:

— Doktor bey, bu azap daha ne kadar devam edecek?.. Her gece aynı rüyayı görüyorum, artık rüya olmaktan çıktı... Kâbus bu, kâbus!..

Doktor, hastasını yatıştırdıktan sonra,

— Anlatın rüyanızı, der.

— Her gece, uyur uyumaz, odamın kapısı açılıyor, içeri üzerinde gecelikle Sophia Loren giriyor. Yanıma yaklaşıyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve yatağımda bir saat oturduktan sonra da gidiyor.

Doktor sorar:

— Siz buna kâbus mu diyorsunuz?

— «Tabii kâbus...» der hasta... Giderken kapıyı öyle hızlı çarpıyor ki, derhal uyanıyorum... Ondan sonra da bir türlü uyuyamıyorum.

Reklâmcılık: 2642—182

Neşeli insanlar

Avrupadan yeni dönen Tom'a arkadaşları sordular?

— Avrupada en çok hangi şehri beğendin?

— Venedik şehrini..

— Neden?

— O şehirde dünyanın en neşeli insanları yaşıyor da ondan. Şehrin bütün sokaklarını sel basmış, buna rağmen durmadan şarkı söylüyorlar!

* * *

«O bağırmazmış»

Dalgın bir adam, otelde odasını şaşırdı ve soyunmakta olan bir kadının odasına daldı.

Kadın, karşısında hiç tanımadığı, yabancı bir kimseyi görünce avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Otel müdürü koşarak geldi. Mesele anlaşılınca da herşey yoluna girdi.

Dalgın adam, otel müdürüne:

«İnşallah beni suçlu görmezsiniz...» diye af diledi.

Müdür:

«Pek önemli değil, herkesin başına gelebilir...» diye cevap verdi. «Yalnız, bir daha odanızı şaşıracağınız zaman, 1 numaralı kapıyı açmanızı tavsiye ederim. Orada hem çok genç, hem de çok güzel bir müşterimiz var. Üstelik hiç de bağırmaz.»

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

GECELİ GÜNDÜZLÜ SÜREN UZUN YOLCULUK BOYUNCA, ALFRED VE FREDERİK, TRENE BİNİP İNEN, KOMPARTMANA GİRİP ÇIKAN BİRÇOK İNSAN TANIMIŞLAR, BAZILARIYLA KAVGA, BAZILARIYLA AHBAPLIK ETMİŞLERDİ.. BUNLARDAN BİRİ ŞİŞMAN VE HOŞSOHBET BİR AVUKATTI...
HAYLİ YÂRENLİK ETTİLER. MİKAELLÂ'YI NASIL BULACAKLARI HAKKINDA AKIL DANIŞTILAR!

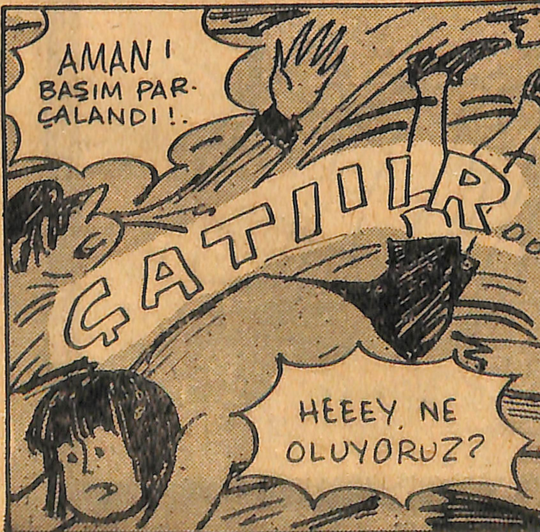

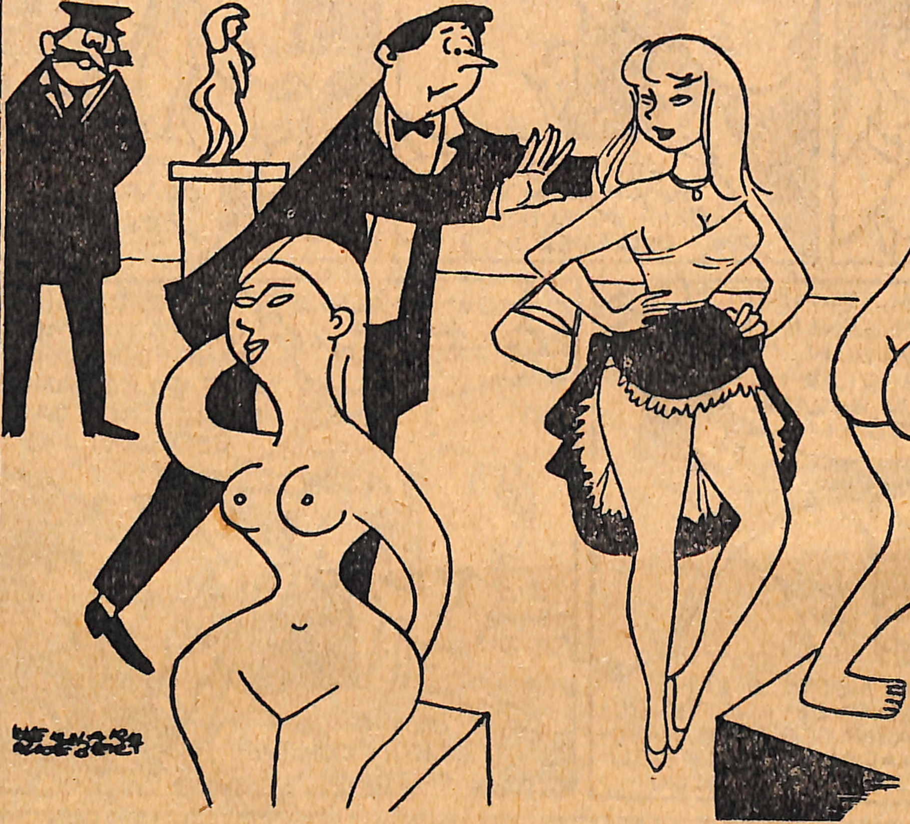

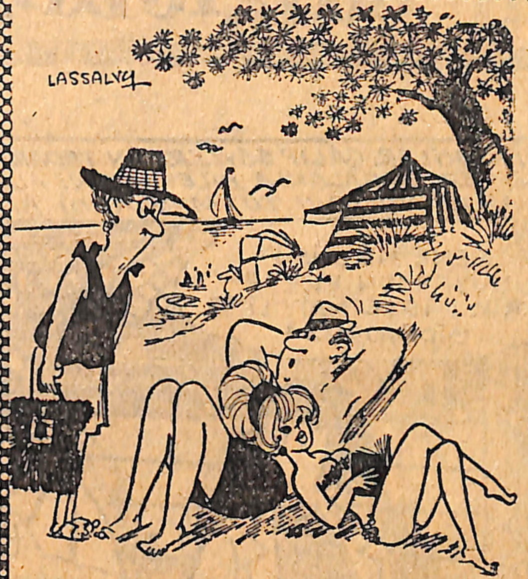

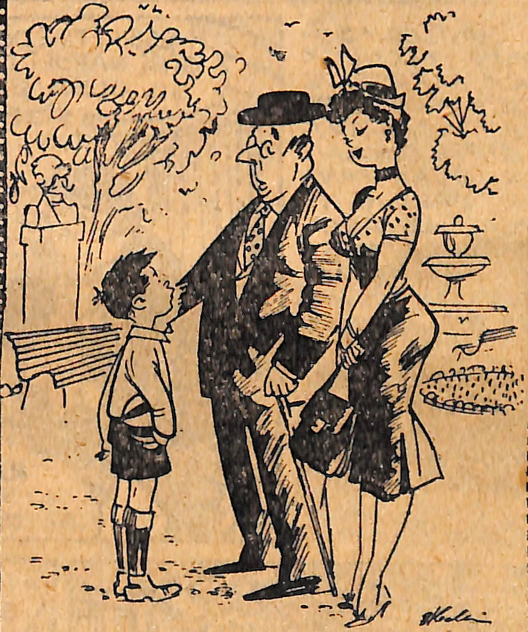
DÜNYA KARİKATÜRLERİ!

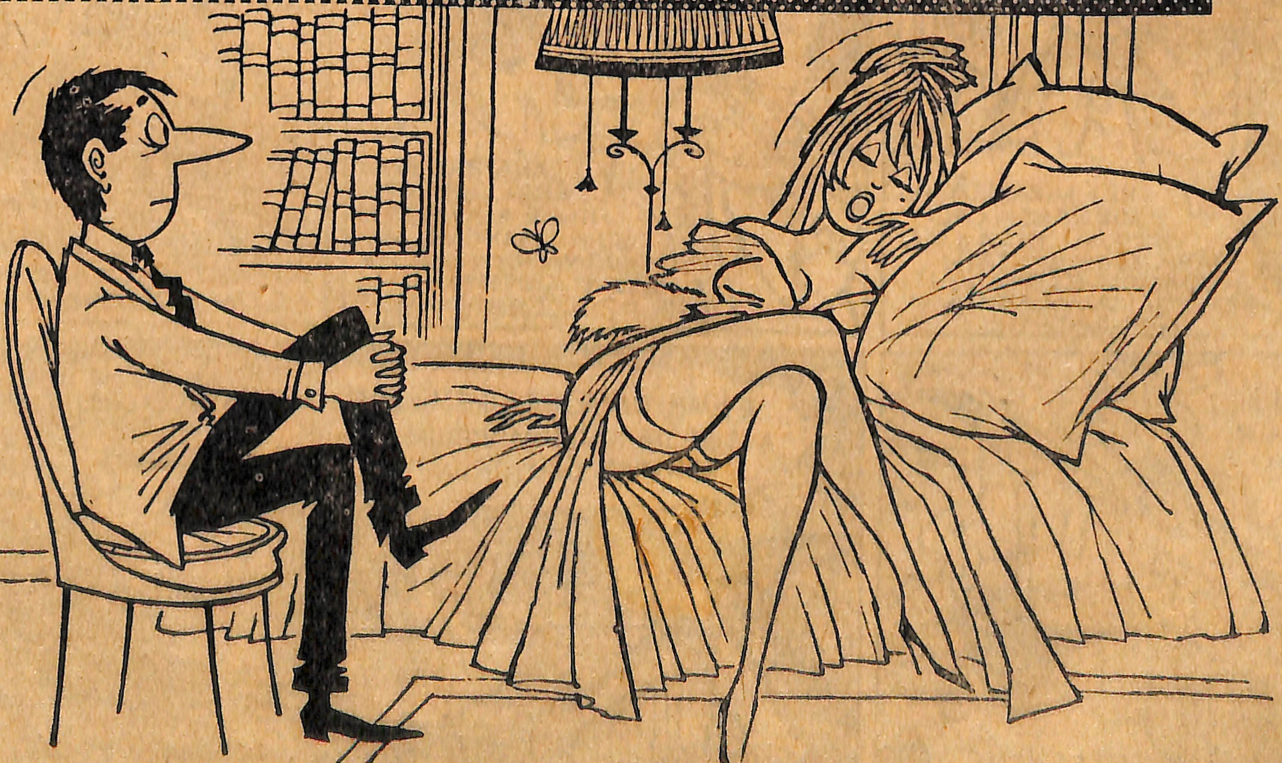
—ALLAHAŞKINA ETEKLERİNİ İNDİR... ANLADIK SEN ONDAN GÜZELSİN!

—VALLAHİ BİLLÂHİ, BEN ÇAĞIRMADIM... GEÇERKEN KONUVERDİ!

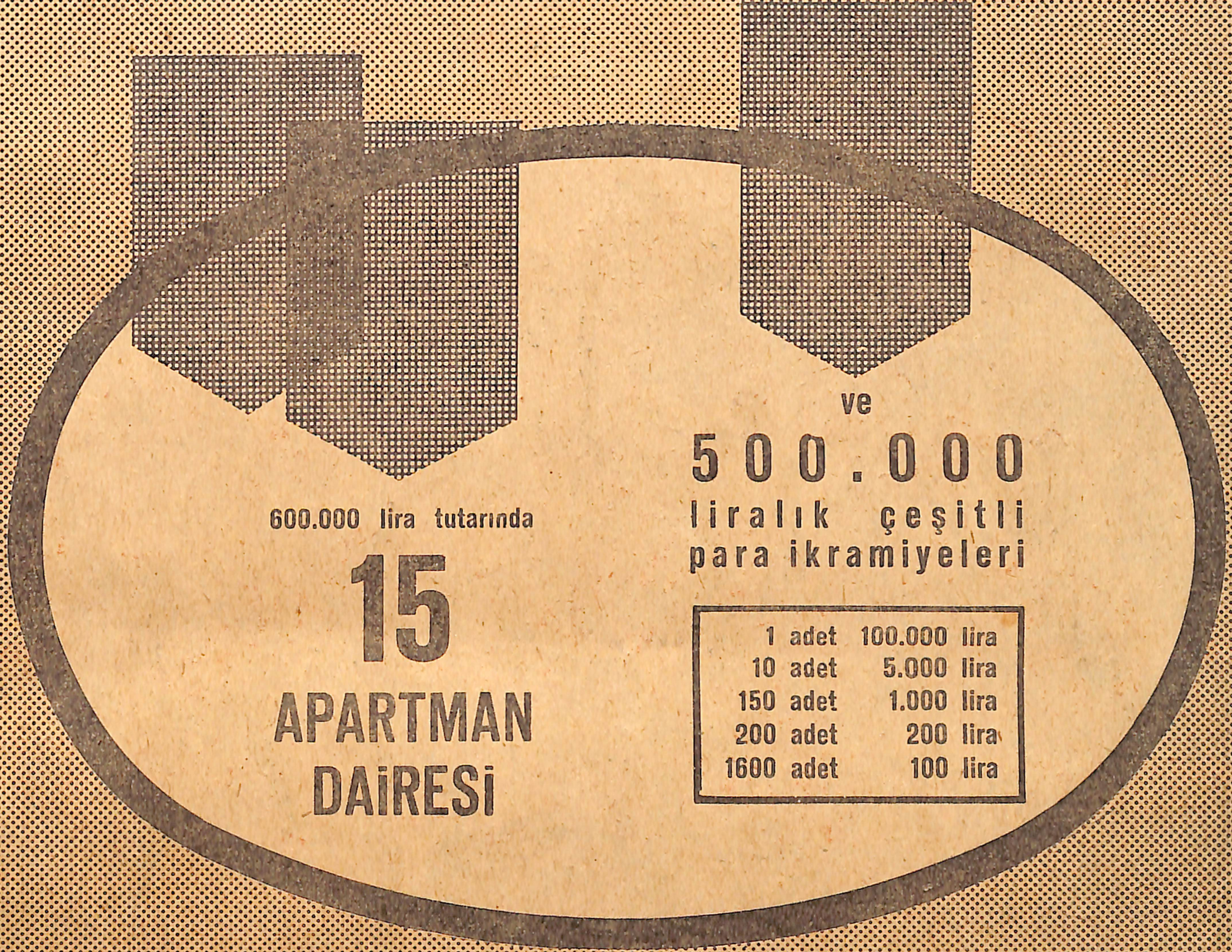

—OĞLUM, HAYATTA HERŞEY PARA DEĞİLDİR... BONO DA VARDIR!..

—SANA HER ZAMAN "HAYIR„ DEMEMİ İSTEMİYORSAN, BANA HER ZAMAN AYNI ŞEYİ TEKLİF ETME!

Bu yılın 3. üncü çekilişinde

ceman 1976 kişi 1.100.000 liralık ikramiyeler kazanacaktır

236

bu çekilişe girebilmek için birikmiş paranızı en geç

14 AĞUSTOS

akşamına kadar bankamıza yatırmalısınız

Yapı ve Kredi Bankası

Reklâmcılık - 3371 - 183

Akbaba

— Hiç böyle plâj görmedik... Gölgesine sığınacak bir erkek yok!